

cap de creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
any 12 - època 2 - número 69 - febrer 2004 - exemplar gratuït

- La pagesia a Argentona
- Un conseller a casa
- La Temporada més local

Jutjat de Pau

Nou conseller de Justícia

Amb el canvi de Govern, l'Honorable Consellera de Justícia, Núria de Gispert, ha cessat en el seu càrrec. Sempre ha estat una persona molt propera a la Justícia de Pau i no ens ha faltat mai el seu suport. Des d'aquest Jutjat de Pau, voldríem reconèixer la seva feina feta i desitjar-li el millor en la seva vida, tant en l'aspecte polític com personal. També volem donar la benvinguda al nou Honorable Conseller de Justícia, Sr. Josep Maria Vallès, a qui donem l'enhorabona esperant que posarà tot l'interès i bon saber perquè la Justícia de Pau millori en tots els seus àmbits.

Estadística judicial 2003

Resum d'inscripcions practicades en el Registre Civil i altres actuacions del Jutjat de Pau d'Argentona durant l'any 2003:

Naixements:

Total: 95 *Nens*: 41 *Nenes*: 54

Nens: 4 inscripcions amb el nom de Jordi; 3 inscripcions amb el nom de Nil; 2 amb el d'Adrià, Erik, Gerard, Pol i Marc; 1 inscripció amb els noms d'Alan, Àlex, Arnal, Arnau, Borja, Francisco, Ibrahim, Ignasi, Julián, Joan, Joan Anton, Jon, Joaquim, Jan, Lluís, Mario, Max, Miquel, Oriol, Pau, Raül, Robert, Sergi i Víctor.

Nenes: 4 inscripcions amb el nom de Berta i Júlia; 3 amb el nom d'Alba, Maria i Paula; 2 inscripcions amb el nom d'Anna,

Clàudia, Jana, Laia, Mireia, Marina; 1 inscripció amb el nom d'Abril, Àfrica, Aina, Andrea, Andrea Maria, Dolça, Dana, Fiona, Jana, Joana, Julie, Lena, Marta, Martina, Mariona, Mònica, Natàlia, Nerea, Núria, Patrícia, Queral, Rosa, Sandra, Tanit i Xènia.

Matrimonis: Total: 81 *Canònics*: 32 *Civils*: 49

Defuncions: Total: 48 *Homes*: 22 *Dones*: 26

Expedients i auxili judicial registre civil: Total: 234

Judicis de faltes: Total: 5

Actes de conciliació: Total: 6

Auxili judicial: Total Penal: 577 Total Civil: 571

Jaume Arenas i Mauri
Lluís Vilalta i Urrea

horaris de visita de l'alcalde i regidors de l'ajuntament

Antoni Soy

Alcaldia, Mobilitat i Seguretat Ciutadana, i Mitjans de Comunicació. A hores convingudes.

Montse Brugal

Urbanisme i Obres Privades, i Benestar Social i Igualtat. A hores convingudes.

Jordi Pinart

Serveis Generals i Coordinació, Medi Ambient i Habitatge. A hores convingudes.

Joan Vaquer

Manteniment i Serveis Municipals. A hores convingudes.

Mateu Piñol

Obres Públiques. A hores convingudes.

Cristina Navarro

Joventut i Festes. A hores convingudes.

Josep Famadas

Cultura i Esports. A hores convingudes.

Salvador Casas

Promoció Econòmica. A hores convingudes.

Esther Merino

Ensenyament. A hores convingudes.

horaris dels tècnics municipals

Arquitectes: **Ricard Domènech**

i **Miquel Àngel Gallardo**

Aparelladors: **Ramon Galí** i **Lluís Agustí**

Medi ambient: **Joan Pujol**

Enginyer: **Xavier Valls**

Per demanar hora per entrevistar-se amb els regidors o tècnics telefonau al 93 797 49 00

bústia del consumidor

Ajuntament d'Argentona - C/ Ramon Par, 1.
De 9.30 a 13.30 h. Tel.: 93 797 49 00

arxiu municipal

Plaça de l'Església, 4 1a. Tel: 93 797 27 32

parròquia de sant julià

Informació i acollida: dt. i dv. de 7 a 20.30 h
Tel.: 93 797 01 59

deixalleria

Pol. Ind. Nord, c/. Can Carmany, s/n
Tel.: 93 756 14 48

Horari: De **dt.** a **dv.**: de 10 a 13 h i de 16 a 19h.

Ds: de 10 a 14 i de 16 a 20 h. **Dg.**: de 10 a 14 h.

despatx al públic

Dilluns - dimarts - dimecres - divendres
de 2/4 de 10 a 2/4 de 2

entrevistes personals amb el jutge

Dilluns de 6 a 8 del vespre. Tel. 93 797 17 03

Horaris ABS Argentona

Atenció a la dona

Dra Maria Alegre Batlle

• Dilluns, dimarts, dijous i divendres de 8 a 12.30 h

• Dimecres de 14 a 21 h Argentona

• Un divendres de cada cinc de 14 a 21 h

Dr Oriol Martí Carrasco

• Dilluns, dimarts, dimecres i divendres de 9 h a 14 h

• Dijous de 14 a 21h

• Un divendres de cada sis de 14 a 21 h

Dra. Eva Díaz López

• De dilluns a dijous de 14 a 21 h

• Divendres de 9 a 14 h

• Un divendres de cada cinc de 14 a 21 h.

• Pediatria El Cros: dimarts i dijous de 12 a 14 h

Dr Miquel Àngel Martínez Adell

• Dilluns, de 8 a 17 h

• Dimarts de 14 a 21 h

• Dimecres de 8 a 14 h Argentona i de 15 a 18 h Òrius

• Divendres de 8 a 15 h

• Un divendres de cada cinc de 14 a 21

Dra Mònica Papiol Rufias

• Dilluns de 15 a 17 h dispensari del Cros i de 17.30 a 21 h a Argentona

• Dimarts, dimecres, dijous i divendres: de 11 a 17 h a Argentona

• Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 8 a 11 h el Cros

• Un divendres de cada cinc el mateix horari que el dilluns

Dra Montse Català Amatller

• Dilluns i dimecres de 8 a 10 h Can Massuet

• Dilluns i dimecres de 10.30 a 14 h Dosrius

• Dimarts i dijous de 15 a 17,30 h Dosrius i de 18 a 21 h a Canyamars

• Dosrius: divendres de 8 a 14 h

Tel.: 93 791 90 84

Dr Xavier Pugés Romagosa (Pediatria)

• Dilluns de 9.30 a 11.30 h

• Dimarts, dijous i divendres de 10.30 a 12.30 h

• Dimecres de 14.45 a 16.45 h

Dra Glòria Ruiz Aragón (Pediatria)

• Dilluns i divendres de 15 a 20 h Argentona

• Dimarts i dijous de 15 a 20 h Dosrius

• Dimecres de 8.30 a 10.30 h Dosrius

i de 11.30 a 13.30 h a Argentona

Dra Gemma Sampere Farnés (Odontòloga)

• Dilluns, dimecres i divendres de 9 a 14 h

Elena Fernández Martínez (Assistent Social)

• De dilluns a divendres de 9 a 15 h

Dra Melba Torres Córdoba (Ginecòloga)

• Dimecres de 8,30 a 18,30 h

Antònia Fernández Mojica (Llevadora)

• Dilluns de 8,30 a 13 h

• Dimarts de 8,30 a 16,30 h

• Dimecres de 8,30 a 18,30 h

• Divendres de 8,30 a 12 h

Horaris d'infermeria (de dilluns a divendres)

Argentona

Extraccions de 8 a 8,30 h

Injectables, ECG i tires reactives pels diabètics: de 9 a 9,30 h i de 19 a 19,30 h

Visites programades de 10 a 12 h

Receptes de 12 a 13 h excepte dies que hi ha horari de visita de tarda. En cas de no poder venir dins d'aquest horari posar-se en contacte amb l' infermer/a.

Horari de tarda de infermeria de 14 a 21 h

- Caps de setmana i festius (injectables i cures):

Dosrius: de 9 a 9,30 h. Argentona: de 12 a 13 h

- Sant Miquel del Cros: Dilluns tarda de 15 a 17 h

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 8 a 11 h

Extraccions: dimecres de 8 a 9 h

- Dosrius-Canyamars-Can Massuet

Dosrius: Dilluns i dimecres de 11 a 14 h

Dimarts i dijous de 15 a 17,30 h

Divendres de 8 a 14 h

Can Massuet: Dilluns i dimecres de 8 a 10 h

Canyamars: Dimarts i dijous de 18 a 21 h

Extraccions a Dosrius els divendres de 8 a 9 h.

serveis socials d'atenció primària:

treballadora social, educadora social i psicòloga:

Cal demanar dia i hora de visita de 9 a 13 h

al telèfon 93 797 04 86 o directament a

les oficines del carrer Enric Granados, 5

centre obert L'Esquirol:

Av. Mediterrània, s/n. Sant Miquel del Cros.

Tel. 93 757 00 86

Atenció primària	
Ajuntament.....	93 797 49 00
Polícia Local.....	93 797 13 13
Guàrdia Civil.....	93 797 13 53
Barnabús	93 593 11 12
Taxis	93 799 14 14
Creu Roja Argentona	93 797 16 56
Ambulància.....	93 757 88 88
Ambulància Creu Roja Maresme (24 h)	904 100 318
ENHER-FECSA.....	900 77 00 77
Oficina de Correus	93 756 12 17
Aigües d'Argentona	93 797 06 03
Gas Natural	900 760 760
Farmàcia Guillen	93 797 12 62
Farmàcia Sindreu.....	93 797 14 00
Farmàcia del Cros.....	93 757 05 01
C. I. St. Miquel del Cros	93 757 51 88
Institut	93 797 46 10
C. P. Cros	93 799 39 51
C. P. B. de Riudemeia.....	93 797 09 56
C. P. Francesc Burniol	93 797 16 01
CEIP Les Fonts	666 38 58 87
Emissora Municipal	93 756 06 24
Museu del Càntir.....	93 797 21 52
Biblioteca	93 797 12 15
Àrea de Joventut - Clips...	93 756 12 01

Atenció primària

Telèfons d'interès

Cap de Creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
Número 69 - Febrer 2004 - 3.700 exemplars

Direcció, redacció, administració, publicitat i distribució: edifici Velcro - Argentona.
Edita: Ajuntament d'Argentona. Regidoria de Mitjans de Comunicació.
President: Antoni Soy.
Director: Xavier Lorente.
Consell de redacció: J. Egea, X. Nieto, F. Molist, F. Rosa, M. Abras i F. Ureña.
Tots els grups amb representació en el ple poden participar en el consell de redacció.
Col·laboradors: Grups Municipals de L'Entesa, PSC, CiU, PP, EU i AA.

Cap de Redacció: Montse Sogues.
Redacció: Gisela Rodríguez i Martí López.
Rúbriques: Llorenç Soldevila i Rosa Vila.
Fotografies: Marc Duran, Martí López Vila, Xavier Lorente, Montse Sogues, Alfons Güell.
Disseny: Núria Cusachs.
Idea: David Carmona i Núria Cusachs.
Comercial: Núria Pascual.

Fotocomposició i impressió: Gràfiques Lloreda C/ Girona, 56. Granollers

Dipòsit Legal: B-44.775-91

Sumari

PORTADA

Els pixels de la modernitat es mengen la pagesia argentonina.
Fotografia: Marc Duran.

6-8. L'adéu dels pagesos?

Argentona va perdent terres i pagesos. Cada cop són menys les persones que es dediquen al sector primari. A la vila, però, la crisi també ve donada perquè els propietaris dels terrenys es neguen a cedir-los pel conreu.

9. El conseller Milà

Salvador Milà es converteix en el segon conseller de la història que té la vila. Milà encapçala la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge del tripartit. La responsabilitat del càrrec i els múltiples compromisos que ha d'atendre li resten temps per estar a Argentona.

12. Èxit sense precedents

El taller entrenament de la memòria per a gent gran ha de doblar el nombre de classes previstes a causa de la gran afluència d'inscripcions. La iniciativa, pionera a la vila, pretén estimular els mecanismes de concentració, retenció i record.

21. Cultura de qualitat

La Temporada de Teatre, Música i Dansa arriba a la desena edició condicionada per la falta d'espai. L'aposta ha anat encaminada cap a espectacles de petit format de molta qualitat, on també podem veure els artistes amb més futur d'Argentona.

25. Miquel Banchs

Corredor de maratons i de curses de muntanya, aquest argentoní ha impulsat la primera experiència d'alta competició d'aquest esport a la vila. Els reptes li van. En dotze hores va fer el cim del Matagalls-Montserrat.

Editorial

Els temps canvien. Argentona que per exemple havia estat envoltadíssima de vinyes, a penes en té, ara. De fet, poc més d'unes vint explotacions treballen en el sector primari, tant en l'agricultura com en la ramaderia.

En perill d'extinció?

Argentona es va acomiadant dels seus pagesos. És una realitat palpable que cada dia són menys les terres que es conreen a la vila i la gent que es dedica a fer de pagès. La creixent indústria i, sobretot, les infraestructures que s'han creat al voltant d'Argentona l'han convertida en una zona cada cop menys agrícola. Els temps canvien. Argentona que per exemple havia estat envoltadíssima de vinyes, a penes en té, ara. De fet, poc més d'unes vint explotacions treballen en el sector primari, tant en l'agricultura com en la ramaderia. Es podria pensar que tot això també és degut a un canvi de mentalitat, que ara els joves prefereixen treballar en una feina menys complexa, que no estan disposats a perdre els caps de setmana. Sí, aquesta és una raó ben evident, tan evident com que també hi ha persones que es volen dedicar a l'agricultura i no ho poden fer perquè han de pagar un preu altíssim per conrear un tros de terra i perquè, a la vila, ja no hi ha terrenys disponibles. A Argentona, molts dels camps que queden són en mans de propietaris que no volen cedir-los per al conreu. Això provoca una imatge desoladora, tenyida de terrenys abandonats esperant ser requalificats. El sector necessita terres productives, ja sigui amb pagesos d'aquí o de fora. L'agricultura viu temps prou difícils com per ara, a més, veure's abocada en la lluita contra el mercat. Els pagesos i els ramaders de la vila estan obligats a ser competitiu, és a dir, han de treballar més per menys diners i això, evidentment, complica molt la seva feina. El camí ha de ser el d'anar cap a l'especialització. Després d'unes quantes dècades dedicades a l'horta, sembla que el futur del sector a la vila passa per la planta, un mercat encara desconegut cap al qual es camina a passos agegantats.

Carta de l'alcalde

Hem de ser capaços de viure la nostra identitat de forma oberta, ja que identitat i canvi o millora no han de ser incompatibles. A vegades els canvis poden tenir un component dolorós, perquè la identitat és una cosa integrada a la pròpia personalitat, tant individual com col·lectiva.

M.D.

Una identitat que es transforma

Vivim una època de canvis ràpids i profunds. Per tant, el gran repte del nostre temps és aconseguir l'equilibri entre tradició i progrés. I això requereix tenir un referent, cal una àncora. I aquesta àncora és la identitat. La cultura, les creences, les tradicions, l'art i la literatura, etc., són molt importants en l'experiència personal i en les identitats col·lectives.

La identitat, però, la de les persones, la dels pobles o la de les nacions, implica assemblar-se en determinades coses encara que no es coincideixi exactament en cap. Perquè la identitat és rica i diversa i va canviant al llarg del temps. Les identitats varien, es transformen, s'adapten a les noves circumstàncies per causes diverses.

Hem de ser capaços de viure la nostra identitat de forma oberta, ja que identitat i canvi o millora no han de ser incompatibles. A vegades els canvis poden tenir un component dolorós, perquè la identitat és una cosa integrada a la pròpia personalitat, tant individual com col·lectiva.

Tot pot ser canviat i transformat. I la identitat també. De fet, la normalitat està en el fet que les identitats variïn. El més important és que no perdin el seu sentit, és a dir, no poden deixar de ser útils a les persones individualment i col·lectivament. Al contrari, la identitat tindrà més sentit com més capaç sigui d'adaptar-se, de transformar-se per a ser profitosa per a les persones, els pobles i les nacions.

Argentona té una identitat pròpia, clara i definida, i tots ens hi identifiquem. Una identitat històrica, cultural, social, que ve de molt lluny, que continua present avui i que volem mantenir en el futur. Tanmateix, la personalitat de la nostra vila es va transformant al llarg del temps, com no podia ser d'una altra manera en el món d'avui. I això és positiu, perquè del que es tracta és de mantenir la nostra pròpia manera de ser i de fer, la nostra identitat rica, però diversa i canviant. Ja que la nostra identitat agafa el seu ple sentit com més capaç és d'adaptar-se per a ser útil a les persones del nostre poble, de manera individual i col·lectiva.

Antoni Soy, alcalde

Cartes dels lectors

Homenatge a “Can Barrau”

Permeteu-me quatre lletres per recordar un gran senyor, és que ens ha deixat per sempre en Jaume de “Can Barrau”. Tota la nostra infantesa està lligada a aquell tram, també les nostres vacances. No els deixàvem d’emprenyar... anar a buscar raïms, tomàquets, raves, pastanagues i enciams. La fruita no se’n escapava i ho deixàvem tot trepitjat, com si per allà hi haguessin passat, de vaques, un gran ramat.

Mai ens va fotre un crit, ni ens van enviar cap a casa. Tenien tanta paciència que en Job va quedar petit. És que amb la seva partida ens ha quedat un neguit. Mai els podrem agrair el que van fer per nosaltres, tant la seva família com, especialment, ell. Però tinguem ben present que sempre el recordarem. A REVEURE, JAUME!

Amb carinyo,

Balbina, Julio i Maria Carme

In memoriam a l’Esteve Català

Cada vegada que mor algun ser estimat, algú que ens és proper, mor una part de nosaltres. Potser perquè és la manera més bèstia d’anar assumint la pròpia mort. I, en ser maldestres amb els sentiments, d’aquest dolor n’anomenen buit, però sabem que és molt més que un buit, sobretot quan no hem tingut temps de preparar junts la separació. I quan el que mor és un entusiasta de la vida; quan el que mor, a més de ser fill, pare, espòs, germà o amic, és un vilatà afable, actiu i compromès, la seva absència ens deixa una mena de buit col·lectiu que, cadascú a la nostra manera, voldríem expressar de manera íntima i pública sense saber com.

Per això, en nom de tots, gràcies Esteve pel regal que ens has donat de la teva vida: la que tu has volgut en cada moment i amb la qual has estat conseqüent. Ara ens toca a nosaltres fer pinya perquè això no es perdi.

Rosa Vila

* * *

Avui he sortit al carrer i m’ha faltat una cosa, la salutació de l’Esteve; aquell Esteve somrient tot i les dures proves que li ha fet passar la vida; aquell Esteve que, en el món impersonal en què vivim, sempre tenia un “bon dia” per a tothom que es creués amb ell totes les vegades que calgués; aquell Esteve que, sense haver parlat gaire amb ell, et semblava que coneixies de sempre; aquell Esteve entregat a la seva família, els seus amics i la seva feina... Bon pare, bon fill, bon vilatà i, sobretot, bona persona...

No estic gaire acostumada a expressar els meus sentiments per escrit, però he sentit la necessitat de fer aquest petit homenatge a un home a qui sempre he admirat pel seu positivisme i ganes de tirar endavant. El meu condol a tota la seva família i a tota la vila d’Argentona per tan sensible pèrdua.

Anna Gel i Parera

Mercat d’autors

L’altre dia vaig visitar el mercat d’autors locals al Museu del Càntir, conec uns quants dels autors, i sóc amic personal d’alguns d’ells. La idea és bona, com el nivell dels artistes... però...! Em temo que amb aquest tema s’ha tornat a l’últimament molt estesa pràctica del “tu sí tu no”!, “estàs dintre o estàs fora”!, “o ets a la pomada o no mames”!

Penso (i no sóc l’únic) que s’han deixat molta gent, i el més trist de tot, molta gent històrica (no n’hi ha ni un). Segurament el que passa és que el responsable de l’exposició ha cregut oportú jubilar prematurament els DIVÍ, ROSSELLÓ, JUBANY, BADOSA, NOGUERAS (el meu pare), SUARI, GÜELL, VILA, LLADÓ i molts altres.

Alguns d’ells segurament van declinar la invitació, però em consta que molts altres es van sentir, per dir-ho d’alguna manera... menyspreats? La cultura és cultura, i no hauria d’importar l’edat, la condició social, les amistats, els cercles de poder, el poder mediàtic, en definitiva... el repartiment del pastís!

Jordi Nogueras i Serret

Feina per fer

No dubto que a la seva manera, l’equip de govern desitgi el millor per a la nostra vila. Amb grans obres com ja ha quedat demostrat: Can Doro, la Sala, el Cullerell, el nou cementiri, el poliesportiu, la Velcro... Crec també que hauran previst començar amb aquelles petites coses que fan que un poble com el nostre sigui tan acollidor i doni aquesta qualitat de vida que en una ciutat no es troba.

Pensem que d’aquí a uns anys, un cop estigui tot edificat, serem uns quants més de 10.000 concitadans, no vilatans, i no podrem considerar-nos un poble. A tots els que hi viurem ens agradarà: que a la Cavalcada (igual que altres anys) es reparteixin caramels i no s’hagin de suplicar; que els carrers estiguin ben asfaltats, els jardins amb millors condicions, que el 31/12 estiguin els contenidors per reciclar el vidre, buits, si no el dia 1 hem de deixar les ampolles de Cap d’Any a terra o els omplim tant que, quan vénen a buidar-los, en aixecar-los s’obren i cau tot. També es podria tenir en consideració, ja que serem més de 10.000 vilatans vivint a Argentona, que l’acte

d’entregar la carta als patges reials, aquests no fossin veïns del poble i menys monitors d’un casal d’estiu, la qual cosa va crear més d’un conflicte. Que no hi hagi carrers oblidats com el pasatge Ernest Ferrer Pubill, on hi ha policia que no sap per on s’hi accedeix amb cotxe, i de lògica els serveis de neteja tampoc. Cal esmentar també la font del Mig, on anar-hi amb els nens és un perill per vidres trencats, brutícia; o el tall de carrer que es fa al Bernat de Riudemeia una estona abans de les 9 del matí, que es podria fer cada dia, no uns dies sí i d’altres no, diuen que per falta d’efectius policials, mentre que a la sortida del poble hi són cada dia regulant el trànsit.

Espero doncs que aviat es comencin a solventar aquestes petites coses que crec que són les que de veritat ens fan sentir bé, i si pensem com un polític... potser porten vots.

Albert Paredes Rodríguez

Enfrontaments a la nostra vila. Per què?

Des de fa una temporada, a causa de l’actitud d’alguns membres de l’actual equip de govern municipal, s’estan creant certs enfrontaments entre els vilatans, cosa que mai havia passat a Argentona.

Aquest fet sembla que és creat per algunes diferències, o per la manca de diàleg sobre alguns projectes com les urbanitzacions, Can Doro, etc. Però el motiu, millor que jo, l’explica un regidor de l’actual equip de govern en una antiga publicació local, *El Llaç*, de l’any 85 en la qual deia textualment: *“Aquesta transformació està promociada per particulars interessos econòmics i, també, pel posat que prenen els que ens governen des de la nostra Casa Gran. Les decisions d’aquests sovint demostren una manca d’una especial sensibilitat que només tenen els argentonins de debò. Una manera d’entendre el poble i la seva història profundament, amb estimació i respecte. És clar que no es pot esperar gaire d’un equip de govern encapçalat per un foraster. Mentre se segueixi urbanitzant el bosc, edificant edificis de considerable alçada... de mica en mica el nostre poble s’anirà semblant més a Hollywood”*.

Després de llegir aquests comentaris, pregunto al Sr. Josep Famades: Com pot formar part de l’actual equip de govern el qual encapçala un FORASTER segons vostè??? Sr. Famades, sigui seriós i lluiti pel poble com deia en la publicació d’*El Llaç*, i no com el que ens estan construint actualment amb el seu vot.

Sr. Famades, sigui honorat amb vostè mateix, presenti la dimissió i li asseguro que molts argentonins li agrairem.

Josep Gallemí

ELS

Des de Can Dangla, en Quim Pallaroles fa un gest enèrgic i, amb la mà, assenyala la muntanya. “Abans, tots els penjats que hi havia a Argentona, on ara hi ha bosc i cases, eren vinyes. Hi anàvem a cavar i encara fèiem algun cale-ret, però ara tot això ha canviat.” La reflexió d'en Quim –un dels pocs pagesos que encara es dediquen a l'agricultura– convida a mirar al passat i veure per què l'agricultura i la ramaderia de la vila han anat disminuint fins a, pràcticament, desaparèixer.

De la vinya a la fàbrica. Qui no recorda les vinyes que dibuixaven, als anys 40, el paisatge d'Argentona? Durant la dictadura, el sector primari és el que tenia més empenta a la vila. De l'agricultura en subsistien la majoria de vilatans. Als 60, les coses comencen a canviar. Els camins i les carreteres s'omplen dels nous Seat 600, es deixen veure els primers biquinis a les platges i un invent revolucionari, la “tele”, entra a casa nostra. Els canvis també afecten el camp: la vinya comença a minvar i es compagina amb l'horta. Entre les línies de ceps, s'hi sembren cigrons, patates i els famosos pèsols del ganxo. A Mataró, mentrestant, les fàbriques tèxtils no paren de créixer i, amb elles, se'n van la majoria de vilatans, que veuen en la indústria una nova forma de treballar, menys dura i més ben pagada. Amb tot, cap als anys 70, la terra es deixa de conrear. Primer, perquè tothom se'n va a treballar a les fàbriques i, segon, perquè no hi ha terreny disponible. En el cas d'Argentona, les terres estan en mans de gent que no treballa al camp i que no vol cedir-les per a l'agricultura. “No hi ha entesa entre propietari i pagès, la terra s'abandona i la gent marxa cap a altres sectors, sobretot al de la indústria i al de serveis”, apunta Joan Grau, membre d'Unió de Pagesos.

A principis del segle XXI, ens trobem que la vila ha canviat molt. Ara només hi ha unes 25 explotacions que es dediquen a l'agricultura i la ramaderia. En Joan Grau és un dels pagesos que queden a la vila. Actiu i optimista com pocs, porta 40 anys entregats a la pagesia. Va començar

On són els pagesos? En queden? A Argentona cada dia n'hi ha menys. Enrere han quedat les desenes de famílies que, fa uns anys, es dedicaven a l'agricultura. Ara, poc més d'una vintena d'explotacions conviuen amb el difícil repte de sobreviure en una societat cada vegada més industrial i tecnològica. Els pagesos de la vila estan sotmesos a la pressió d'haver de ser competitius. Però aquest no és l'únic problema. El que explica la davallada agrícola a la vila –diuen– és la falta de terres, que es dona perquè els propietaris no volen llogar-les als pagesos i, aleshores, queden abandonades.

ÚLTIMS

als 13 i, com a la majoria, l'ofici li ve de família. En Joan, fill de Can Panarra, fa dotze anys que viu al Pla d'en Boter, al marge esquerre de la Riera. En les dues hectàrees de terra que posseeix, combina l'horta i els hivernacles. Hi sembla enciams, tomàquets, bledes, mongetes i tots aquells productes que més els demanen a la plaça de Cuba –on tenen una parada de vendre– i que més s'adeqüen al clima de la vila. La família Grau s'ha adaptat als nous temps. Abans depenien exclusivament del clima. Si, per exemple, gelava, la collita se n'anava en orris. Per això, van posar hivernacles a la seva finca. “Avui en dia l'agricultura es tecnifica i s'ha d'invertir. Nosaltres ho vam fer amb els hivernacles, que ens permeten tenir aliments per vendre durant tot l'any”, explica en Joan Grau. Per ell, “és bo combinar hivernacles amb conreu a fora per tot: pel paisatge i per la distribució en la forma de créixer del poble”, i desaconsella “tapar amb hivernacle el 100% de l'agricultura, perquè sinó semblarà que la volem industrialitzar”.

Cal especialitzar-se. El cas de la família Grau no és l'únic. A la vila, els pagesos i els ramaders s'han hagut d'especialitzar per ser competitius. Ara s'ha acabat allò de tenir l'hort i quatre caps de bestiar per anar subsint. El mercat, el famós sistema capitalista, no ho permet. “Ningú no vol fer de pagès perquè no és rendible”,

afirma Joan Rodón, exagricultor i extramader que es va jubilar dos anys abans perquè a casa no hi havia ningú que volgués continuar amb el negoci i perquè on tenia els terrenys van construir el complex esportiu del Sorral. Rodón ha patit l'obligació d'especialitzar-se. “Ara no tothom pot fer de pagès. S'han de tenir estudis i costa molt posar-te al dia amb tanta tecnificació.” Aquestes paraules de Rodón –que el dia de l'entrevista era a Can Dangla– susciten un altre comentari de Pallaroles. “Aquí el pagès que ha de viure de l'agricultura ho té malament. Te'n podria dir uns quants que van bé perquè s'han especialitzat, han agafat un sistema nou, amb hivernacle i amb molta maquinària, però això no tothom ho pot fer, ja que s'han de tenir camps grans i diners per invertir”. En Quim és un altre dels exemples que certifiquen que, per ser agricultor, cal reciclar-se. Ell també va començar a ser pagès de nen i ha continuat fins ara, tot i que li ha costat més que a ningú. De jove, una caiguda li va provocar una lesió a la medulla que l'ha deixat en cadira de rodes. Això, però, no ha impedit que seguís lligat al camp. Des que el seu avi va comprar el terreny de Can Dangla, a principis dels anys 30, la propietat ha disminuït molt. La carretera i l'autopista s'han anat menjant la terra on abans creixien els enciams, els tomàquets i les patates. Ara, en Quim és propietari de sis hectàrees, tot i

PAGESOS

ALFONS GÜELL

CEDIDA PER LLUÍS SERRA "MORGAN"

que en té algunes de llogades. En el seu terreny, els Pallaroles han apostat per especialitzar-se en la patata. No la sembren ni la cullen. "Compren la patata de França i de Bèlgica i la portem aquí, on la rentem i la posem en bosses que després venem a Mercabarna." A part de la patata, a Can Dangla han convertit un terreny que era erm en una de les poques vinyes que queden a Argentona. "Però no la plantem nosaltres, sinó que la sembra un noi de Sant Sadurní d'Anoia", explica Pallaroles.

A Can Dangla han llogat part de la propietat a un alemany que "va molt embaulat", diu en Quim. Aquest noi és un altre exemple de la tendència que hi ha a especialitzar-se. Ell, però, ha optat per dedicar-se a la planta aromàtica, sobretot al romaní i a la farigola. Si abans eren la vinya i l'horta, molts dels pagesos argentonins apunten la planta com el cultiu predominant dels pròxims anys a la vila. "Un canvi simptomàtic a Argentona és el de la planta, molt atractiu perquè és un cultiu no massa complicat. El veig amb bons ulls perquè hi ha molts tipus de planta que es poden fer aquí", explica Grau, que opina que aquesta nova especialització ha estat impulsada, en gran mesura, per la cooperativa

ALFONS GÜELL

ALFONS GÜELL

Imatges de l'arrencada de patates, una imatge habitual en l'Argentona dels anys 50.

Corma, un viver de plantes instal·lat prop de Les Ginesteres. "És el motor. És una sort per Argentona i per l'agricultura, perquè així els pagesos veuen que hi ha una altra forma de cultivar el sòl. Fa deu anys

no hi havia ni una planta de decoració i ara veuràs que n'hi ha a tot arreu." El president de l'Agropequària d'Argentona, Mariano Bagot, ramader de professió, aplaudeix la iniciativa però manté la pru-

dència. “S’ha anat molt cap a aquest sector, que era desconegut, però hem d’anar amb compte perquè si ens posem tots a fer testos massificarem tant el mercat que el deixarem col·lapsat.”

Agricultura ecològica. A poc a poc, Argentona va formant part del 8% d’agricultura ecològica que es produeix a Catalunya. Aquest model, que a Espanya es va començar a aplicar el 1991, és l’exemple a seguir de cara al futur. “L’agricultura ecològica és més barata. Racionalitzar l’ús de pesticides, insecticides, productes químics o adobs vol dir menys feina i menys diners”, comenta Grau, que afegeix que “tècnicament encara ens hem d’anar formant i, al mateix temps, estar tutelats per gent que hi entén.” Ara s’està aplicant l’agricultura integrada, és a dir, la que combina el mètode tradicional i l’ecològic i que ja dóna els primers resultats. “Estalviem molta aigua. Gastem una desena part de la que gastàvem abans gràcies als regs localitzats, la microaspersió o el gota a gota”, diu en Joan Grau.

A la vila el problema ve donat per la propietat. Encara hi ha terres, però moltes d’elles no es conreen perquè els propietaris de les finques són reticents a llogar-les a pagesos i ramaders. Per molts, aquest és un factor clau en la davallada que ha patit l’agricultura a Argentona. “De terra n’hi ha, però d’improductiva i

Plantació de pèsols en els hivernacles del Pla d’en Boter, una de les poques explotacions agrícoles que queden.

esperant que es requalifiqui”, diu Grau. “Seria molt bo que les terres es mantinguessin. Hem de fer créixer el poble harmònicament, ja que la seva qualitat de vida depèn de l’entorn”, reivindica el

pagès. “Si ens eliminen el terreny agrícola ens haurem de desplaçar per força i dedicar-nos a fer altres coses en un altre lloc”, apunta Bagot. “Aquí la gent va treballant els terrenys que queden, excepte aquells que els amos no deixen. No és que no hi hagi gent disposada a treballar-ho, és que no volen llogar les terres i així donen peu a poder-ho industrialitzar. Ara, la terra està erma totalment”, sentència el ramader argentoní.

Porcs competitiu. En Mariano Bagot, president de l’Agropecuària i ramader de la vila, té una granja de porcs amb 500 truges i uns 1.000 garrins. S’hi dedica des dels 14 anys. Abans, a la família també tenien vaques, però vistes les complicacions, van decidir especialitzar-se només en el porc. A Can Bagot crien els garrins fins que tenen dos mesos i després els venen a empreses que es dediquen a l’engreix. Els temps –també per a la ramaderia– han canviat. “Abans compraves el porc, l’engreixaves, el venies i miraves si havies perdut o guanyat diners, però no es feia com ara, que has de fer estadística: els quilos que han menjat, les baixes que hi ha hagut... les estadístiques ho són tot”, diu resignat en Mariano. “Ara no es guanya tan bé la vida com abans, està tot molt més ajustat. Estem treballant al mateix preu que fa deu anys i els costos són els mateixos: mà d’obra, maquinària... tot ha pujat i, en canvi, el preu del bestiar continua sent el mateix. Per això et preguntes com ho has aconseguit. Et diuen que has de ser competitiu i quan sento això em poso malalt.” Aquesta és una de les causes que ha portat a la desaparició de moltes de les granges que hi havia a Argentona, però no és l’única. A les limitacions econòmiques se li han de sumar les mediambientals. “A la vila les granges van desapareixent perquè no donen més de sí. Ara ens limiten el nombre de bestiar i el nombre d’hectàrees que tenim per llençar els purins per evitar la contaminació de la terra i de les aigües”, explica Bagot. Vistos els impediments que hi ha i comprovada la duresa de la feina, no és estrany que faltin ramaders. “El bestiar és molt esclau. Has de treballar de dilluns a dilluns i de l’1 de gener al 31 de desembre. Si et guanyes bé la vida et pots permetre aquesta feina, però com que t’ajusten tant els preus, si acabes trobant un treball mig decent ho deixes tot i, a sobre, gaudeixes de vacances, Nadal i de tot, que nosaltres no tenim res.”

La granja de Can Bagot, amb 500 truges i 1.000 garrins és de les poques que sobreviu a la vila.

L'honorable Milà

X. LORENTE

Salvador Milà, al pati de casa seva, en un dels seus pocs moments de descans.

Darrerament per Argentona circula un cotxe oficial. Més d'un vianant no pot evitar de contemplar-lo amb cert aire misteriós. Passa pel carrer Gran, per davant de l'Ajuntament però no s'hi atura. Després de diferents giravolts, un tros força més enllà, el xofer aparca i apaga el motor. De color fosc, amb petites senyeres a cantó i cantó, el vehicle espera la sortida del Salvador. Aquell veí que passeja els diumenges acompanyat dels seus fills i la seva dona, que es queda observant des d'un banc com cauen les fulles i s'enlairen els ocells... de cop apareix vestit d'americana, alt, amb barba i ulleres, maletí en mà, com sempre. Però no és com sempre. Aquest cop li obren la porta i el conviden a pujar. "En cotxe oficial hi havia anat dues vegades a la meua vida. El govern m'hi va portar gratis. El que passa és que el vehicle era de color gris i amb llumetes blaves a sobre. M'havia detingut el règim franquista." Salvador Milà (Mataró, 1953) tenia aleshores 20 anys. Tres dècades després, el trajecte cap a la ciutat comtal el fa a diari. Ara, com a conseller

de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya. Juntament amb Joan Saura, conformen des del passat 22 de desembre la màxima representació d'Iniciativa al govern tripartit català. "Que ningú es pensi que és una bicoica. És una enorme responsabilitat. Una preocupació per la vida personal i familiar i per tant vaig posar condicions molt estrictes per reservar un espai de privacitat. Són moltes hores de despatx, trucades, viatjar pel país... però també una satisfacció de col·laborar en un govern de canvi, que combina el nacionalisme amb l'esquerra."

De Vallirana a Mataró. Girant el cap i mirant enrere, Milà encara pot escoltar el so de les campanes de Sant Mateu, a la seva Vallirana natal. De nen somiava a tocar-les, a dedicar-se a aquest antic ofici. El destí el va portar a Mataró, a sentir "aquella olor penetrant del cafè torrefacte, molt" d'un establiment del Camí Ral, a créixer al despatx d'un advocat vidu a qui la seva tieta feia d'assistenta. Era Ildefons Renter, un lletrat a l'antiga, a

qui tractava com un oncle i que el va influir moltíssim. El 1975 es llicencià a la facultat de Dret de la central, tot i que des d'un parell d'anys abans ja exercia de passant pel bufet de Martínez Saurí. A partir del 1978 aixeca el vol pel seu compte obrint despatx amb dos socis més, Núria Beltran i Albert Torrebore. Avui, Milà és un advocat de temes urbanístics i de dret administratiu. "Allò de l'advocat generalista que ho tocava tot, aquella figura sacerdotal amb gran autoritat moral ja s'ha perdut. Ara el dret són cinquanta. És una feina de voràgine, de variacions constants de legislació, abans amb tres codis en tenies prou. Ara hi ha una gran diarreia normativa." Fora del despatx va tenir de seguida una activa vida política a Mataró (1979-2003), com a regidor del PSUC, primer, i després d'Iniciativa, alternant etapes al govern i a l'oposició, formant part important de l'equip que va elaborar el Pla Estratègic i el Pla d'Urbanisme de la ciutat.

Mig argentoní, mig mataroní. Ara farà gairebé 23 anys que es va establir a Argentona. La vila ja la coneixia d'abans, d'aquelles excursions amb tramvia cap a la Font Picant quan era un marrec. "Sempre he mantingut el mataronisme. A Argentona hi dormo, sóc un espectador més. M'hi sento molt bé, com a casa. Diria que em considero argentoní al 50%, amb cert distanciament. No hi tinc ni hi vull tenir implicacions polítiques." La lectura ("l'única oportunitat de poder parlar amb gent que ha viscut molts segles enrere, amb personatges tan interessants com Epicur..."), el cinema, i els viatges ("la continuació del fet de llegir") són les passions del conseller, tot i que per a molts argentonins continuarà sent el Salvador, el veí de sempre.

Mig mataroní, mig argentoní, com diu ell, a Salvador Milà li ha durat poc el seu "retir daurat" de la política de càrrecs. Set mesos després de deixar l'Ajuntament de Mataró, Milà no va poder dir que no a la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge. El segon de bord d'Iniciativa al nou govern tripartit de la Generalitat es converteix (sense ser diputat) en el segon conseller de la història de la vila després de Josep Calvet i Mora, que va portar la cartera d'Agricultura durant la segona República.

"Només gener

-Si fa un parell d'anys li haguessin dit que vostè seria regidora a l'Ajuntament d'Argentona...

No m'ho hauria cregut. Feia temps que anava de bòlit capficada en projectes personals i m'havia allunyat de la vida social i política del poble. Quan militava al PSC, sí que havia pensat que algun dia em tocaria, però mai m'ho van proposar ni jo vaig mostrar cap interès.

Quan en Xevi Nieto em va demanar d'encapçalar la llista, vaig dir-me: per què no? El desencís per com governaven l'Entesa-PSC ja era definitiu, sense esperança. Vaig pensar que alguna cosa podia aportar-hi.

- El seu avi estaria content?

Sí, per això vaig voler-lo recordar en el ple de constitució del nou ajuntament. Va ser regidor de Cultura i Festes en el govern d'esquerres durant la República. Era un militant d'ERC i dels Rabassaires que, amb l'evolució de la Guerra Civil, es va radicalitzar ideològicament. Quan tot va acabar va jurar que no tornaria a travessar la plaça Nova fins que no onegés la bandera amb la falç i el martell a l'Ajuntament. Ho va complir. Es va tancar a casa, a Sant Jaume, i quan baixava al poble passava pel carrer de les Parres amunt.

- Què pot fer vostè des de l'oposició?

Marcar de prop el govern perquè no totes les seves decisions són bones. Malgrat que s'ho creguin i ho repeteixin cada dia, el que fan no sempre és "el millor per Argentona", sovint només és fum. Facilitar la participació real dels vilatans en els temes que els interessen fent circular la informació al meu abast. Denunciar els abusos de l'aparell administratiu local perquè considero que es maltracta els vilatans.

- Dóna la sensació des de fora que tota l'oposició forma un bloc molt unit. Almenys els tres grups petits.

Sí, és cert. Tot i la distància ideològica que ens separa, les maneres de fer del govern ens uneixen. En les coses essencials del poble estem proud'acord però hi ha qüestions més generals on mai no

Assumpta Boba a Can Doro amb la pancarta "Qui suca a Can Doro?"

Néta d'un exregidor de la República, criada a pagès, en el cor de Sant Jaume de

Treïà, Assumpta Boba s'ha espolsat ja els nervis del debut a la política municipal.

Amb un discurs de velocitat punta, un còctel de seny i rauxa, Boba avalua l'arren-

cada de la seva primera legislatura com a regidora. La portaveu d'Esquerra

Unitària es mostra implacablement crítica amb un govern de "cecs i sords" que

segons ella només "atia i genera crispació social".

ens entendrem. Ja ho sabem i una cosa no treu l'altra. També hi ha molt bona relació amb CiU, però ells en ser-ne més tenen una dinàmica diferent. L'equip de govern no facilita les coses, creien que tot serien flors i violes com en el passat mandat i no han paït el canvi de situació, ni tampoc que els sortís representació per l'esquerra posant-los en evidència.

- Vostè s'ha compromès des del principi de la seva creació amb la causa de la

Plataforma en Defensa del Centre Històric. Fins on arribarà Assumpta Boba per aturar el projecte de remodelació de Can Doro?

Fins al final per aconseguir que es rehabiliti i no s'enderroqui. Em costa comprometre'm però quan m'hi poso vaig a totes, fins al moll de l'os. El sector de Can Doro té un potencial de centralitat molt gran que ben tractat pot esdevenir, encara més, un referent identitari. El projecte oficial és un error històric per

en crispació"

devastador i irreversible. Aquest espai ha de ser públic i qualsevol consistori amb dos dits de front ho tindria clar. Hi ha moltes alternatives vàlides, la nostra és enderrocar només allò imprescindible, rehabilitar els edificis com un dia es va fer a l'Ajuntament vell i fer un tractament adequat dels espais lliures que se'n deriven.

Em sento molt orgullosa d'haver participat en la creació de la Plataforma i de treballar en un grup tan divers quant a ideologia i trajectòria de vida. És una experiència de consens que no oblidaré mai. La força, l'honestetat, la capacitat d'anàlisi i de treball de la seva gent, m'ha encomanat una energia que m'ha remogut per dins fent-me sortir una força que em sorprèn a mi mateixa.

Mai m'hagués imaginat, però, que la Plataforma seria tractada amb tanta bel·ligerància i menyspreu per l'equip de govern, com a resultat d'una seriosa indigestió de poder i de gran inseguretat i manca de sensibilitat. A Argentona feia falta treure la pols a les pancartes i donar una bona sacsejada a l'autocomplaença via moviments socials.

- En el seu programa electoral Esquerra Unitària va fer especial èmfasi en dos temes. El primer, el Pla General d'Urbanisme...

La redacció d'un pla d'urbanisme obliga a posar tot el municipi damunt la taula, tenir una visió global i perspectives de futur. Valorar pros i contres, establir directrius i lliars de creixement amb la base d'un projecte concret de poble. Un govern d'esquerra no pot passar-se quatre anys de mandat dient que l'equip redactor no treballa i que tot és culpa de qui el va contractar, mentre van tirant de veta del pla del 87 tot posant pegats.

La pressió urbanística és molt forta i s'ha de protegir el sòl no urbanitzable amb contundència. També cal treballar col·lectivament i en paral·lel amb els urbanistes: sensibilitzar, informar, discutir, proposar alternatives... En definitiva, fent participar els vilatans en la decisió de l'Argentona del futur i que les seves aportacions siguin recollides.

Algué ha vist això en els darrers quatre

anys? No, perquè el govern no té un model de poble ni ha fet res per construir-lo entre tots. Poques idees, parcials i contradictòries, com creure que un pàrquing a Can Doro és compatible amb un carrer Gran de vianants. El Pla de Mobilitat proposa el pàrquing a la plaça Nova que és on hauria d'anar.

- El segon, el veïnat de Sant Miquel del Cros...

Sí. EU proposava un Pla Especial al veïnat del Cros per condicionar físicament el barri, convertir-lo en un lloc digne, liquidant l'abandonament i la degradació d'una urbanització mai acabada. És una situació hereva del passat però ningú no pot rentar-se'n les mans. S'ha d'actuar i ràpid perquè els veïns fa trenta anys que esperen solucions a un problema no creat per ells, i estan autoritzats a exigir-les. La solució, però, no passa per edificar a qualsevol preu. El què s'ha de fer i amb quines qualitats no pot decidir-se només en un despatx, s'ha de comptar amb els veïns, i si el propietari dels terrenys, l'INCASOL, no ha fet bona gestió del seu patrimoni no és cap excusa per augmentar densitats, que cadascú aguanti les seves responsabilitats. Als acords de govern es feia i es fa menció d'un Pla Integral però ni s'hi han posat. EU està treballant ja en aquest tema.

- En què més centrarà els seus esforços?

En el foment de la participació, del consens, del diàleg... Tasca difícil en un equip de cecs i sords, que no de muts.

- Què més no li agrada del govern?

Sobretot les formes, el tracte a l'oposició, a qui no és amb ells. No saben portar els conflictes, són agressius en lloc de conciliadors i no resolen res, només atien i generen crispació. Superbs, arrogants i prepotents, se senten tocats per un do diví que els salva dels errors dels mortals. Mai no s'equivoquen. Jamais! Només

escolten el seu entorn immediat, un món tancat i elitista, amb un nucli dur d'argentonins-de-tota-la-vida envoltat per foranis. Uns s'il·luminen amb la intel·lectualitat dels altres, i els de fora viuen el seu argentonisme a través d'aquesta relació. Junts esdevenen quasi una secta. Això darrer és més genèric de l'Entesa però impregna un equip de govern on operen diversos estils. Realment no són un veritable equip, cada regidoria va a la seva i no hi ha cohesió.

- Si Esquerra Unitària hagués estat necessària per formar govern haurien pactat en un hipotètic tripartit amb Entesa i PSC?

Va venir de ben poc que no fóssim necessaris, només que 22 vots de l'Entesa o 30 d'Agrupació Argentona haguessin anat a EU, trèiem el segon regidor que perdia l'Entesa, i amb ell la majoria. Per proximitat ideològica la qüestió s'hagués pogut plantejar però hi havia l'escull de Can Doro. Potser haurien governat en minoria i Can Doro no s'hauria aprovat. Potser ens haguéssim entès i ara parlaríem d'urbanisme d'una altra manera. Llavors hauríem vist si, com va dir en Famadas a la campanya, jo anava tan confosa com va ell de despitat portant esports.

L'Assumpta a Can Boba, amb el seu inseparable "Plàcid".

Te'n recordes?

“De memòria en tinc molta, però me’n recordo més del que vaig fer fa molts anys que no pas del que vaig dinar ahir. Ara el que vull és recuperar la memòria d’avui en endavant.” Com la Neus Hernández, trenta persones més busquen, cada setmana, exercir la seva memòria, una memòria que, amb els anys, es va deteriorant. Precisament per aquesta raó, l’Àrea de Serveis Socials de l’Ajuntament d’Argentona va decidir programar el taller entrenament de la memòria per a gent gran. Tot i que, en un principi, el curs estava pensat per a un grup de 15 persones, l’Àrea de Serveis Socials va haver de fer mans i mànigues per respondre a les prop de 80 peticions d’inscripció registrades. Tot i que no es va poder donar cabuda a tothom, al final es va decidir fer dues classes de 15 persones, que durant 10 setmanes reben instruccions per estimular els mecanismes de concentració, retenció i record.

Estratègies per a la memòria. Els exercicis són senzills. Es tracta de mirar durant uns segons un dibuix d’un gos groc, d’un telèfon blau o d’una rosa verda que mostra la professora. Els alumnes ho veuen i, un cop revisades totes les pintures, han d’escriure el que recorden. Això que pot semblar tan simple forma part de les estratègies que s’utilitzen en el taller per millorar la memòria. “Sé que no estic fatal, però algun dia no te’n recordes de segons què i almenys aquí t’ajuden a mantenir la memòria i, fins i tot, a millorar-la”, comentava la Paquita Abril, una de les alumnes del taller.

L’Encarnació Oller, amb 86 anys, és una de les més veteranes de la classe. Tot i que al principi era reticent a participar en sessions d’aquest tipus, la seva família li va aconsellar que hi anés. “Ja no em recordo de les coses i he de tenir sempre les taules plenes de papers per recordar el que he de fer.” Nina González, assis-

tent social i professora del taller, ho atribueix al fet que, “amb l’edat, hi ha factors que influeixen en el deteriorament de la memòria, com la medicació, les malalties, la hipertensió, la diabetis, les malalties mentals o, simplement, la vellesa”. Tot i això, no cal encendre el llum d’alarma davant d’una situació així, ja que “de vegades no recordem o no trobem coses pels nervis, perquè l’ansietat de voler-ho trobar ens pot”, afegeix la professora. El treball realitzat en els tallers té una incidència directa en la reducció de l’ansietat i la preocupació que provoquen les pèrdues de memòria com les de l’Encarnació i, a més, proporciona una millora de l’autoestima.

Classes dinàmiques. Els tallers, pensats per treballar les pèrdues que van apareixent en el procés d’envelliment, consten de 10 sessions –un grup hi assisteix els dilluns i un altre els dimarts– que es fan de 10 h a 11.30 h. Aquest és el primer any que es fa el taller entrenament de memòria per a gent gran, però vist l’èxit es seguirà fent de forma continuada. Per això, la cinquantena de persones que han quedat en llista d’espera tindran l’oportunitat d’accedir al taller que s’iniciarà al mes de maig o bé al setembre.

Tot just finalitzada la primera sessió, formada sobretot per dones, les alumnes sortien amb la lliçó ben apresada. “No pots parlar amb la companya del costat perquè perds l’atenció i després no recordes les coses. La clau és concentrar-se”, avisava la Núria Mainal. La classe va acabar amb un exercici que mostra, alhora, el grau de senzillesa i utilitat del taller: havien d’escriure els objectes vermells que tenen a la cuina de casa. Totes parlaven de les pomes vermelles, dels iogurts de maduixa, dels pebrots vermells... en efecte, semblava que se’n recordaven. La primera sessió, doncs, donava els primers fruits.

Durant la classe, els alumnes realitzen tota mena d'exercicis relacionats amb la memòria.

No recordar què has dinat, què has fet abans d’anar a dormir, amb qui has quedat demà... evitar aquestes situacions és el que s’ha proposat l’Àrea de Serveis Socials de l’Ajuntament amb el taller entrenament de memòria per a gent gran, que va començar la segona setmana de gener. La iniciativa, pionera en el sector, ja va ser un èxit abans de començar. S’ofertaven 25 places, però es van presentar prop de 80 peticions.

Gegants del Pol Nord

Vestits d'homes de les neus, la Colla de Gegants d'Argenton es va convertir en la carrossa guanyadora de la Cavalcada d'enguany. La ferreteria El Primer Clau es va fer amb el segon premi i el grup de pares i mares de tercer curs de l'Escola Bernat de Riudemeia van quedar tercers.

Patges d'estrena

Els argentonins i gent vinguda de tota la comarca van rebre el dia 5 de gener els Reis Mags, que enguany van venir acompanyats per uns patges que estrenaven una espectacular carrossa. La Cavalcada va ser tot un èxit de públic i de participació.

POSTALS DE FESTES

Més solidaritat que mai

3.600 euros. Aquesta és la quantitat que es va recollir durant les 12 Hores Contra el Racisme i la Xenofòbia que va donar el tret d'inici a la Festa Major d'Hivern. Activitats infantils, molta música, teatre, mim i dansa van omplir de color aquesta festa organitzada pels joves argentonins, que han donat els diners recollits a l'ONG Gea XXI, que té com a camp d'acció l'Índia.

Humor del Gros

La Festa Major d'Hivern es va tancar amb un pletòric Marcel Gros que va omplir fins a la bandera el Centre Parroquial amb el millor humor possible. Els menuts també van poder gaudir d'un espectacle infantil el dissabte i de la cercavila de gegants amb els representants de Dosrius com a convidats.

La Via Romana de Parpers va ser el protagonista del matí del diumenge de Festa Major. El Museu del Càntir va quedar com una agulla per saber de primera mà les reformes que s'hi estan fent i fer-se una idea de l'estat més primitiu.

Romans al Museu

Tres Tombs matiners

Argenton ha tornat a ser el primer poble a celebrar els Tres Tombs. Cavalls, carruatges i tot tipus d'animals van omplir una vegada més els carrers del poble esperant el bateig que els doni un any ben bo.

COSES DE LA VILA

Font Picant, un pas més

El passat 18 de desembre l'Ajuntament va encarregar la redacció del projecte d'adequació de la Font Picant a l'empresa Escudé-Muncunill, Arquitectura i Urbanisme. Aquesta firma de Terrassa va ser la guanyadora del concurs d'idees celebrat el mes de febrer del 2003. La redacció del projecte s'ha atorgat per 48.000 euros i hauria d'estar enllestit a la primavera. La proposta inicial d'Escudé-Muncunill incloïa la construcció d'un alberg i una escola de natura.

Mor Jaume Gual

Jaume Gual, l'home que durant 20 anys va regentar el Bar del Centre Parroquial, va morir el passat 19 de desembre fruit d'una malaltia. El Bar d'en Jaumet, que el mateix Gual va inaugurar, va adquirir una dimensió més enllà de la recreativa i va convertir-se en un gran punt de recollida del jovent que quedava en les seves mans mentre els pares anaven a passar-s'ho bé a Mataró. Malauradament, problemes de lloguers amb la Junta van provocar l'adéu del mític "barman" argentoní. En deixar el bar, Gual va rebre un homenatge per part de membres del mateix Centre Parroquial amb el descobriment d'una placa on hi havia hagut l'antic bar i que diu "El Bar d'en Jaumet". A més, el dia de Sant Esteve de l'any 2000, l'entitat el va obsequiar amb la distinció de soci d'honor.

L'oposició contra la Reunió

L'oposició en ple es va posicionar en contra de la Reunió de Poble, que es va celebrar el passat 19 de desembre al Saló de Pedra. El portaveu de Convergència i Unió, Ferran Armengol, en nom de tota l'oposició, va dir que no es pot utilitzar

el nom de l'Ajuntament per convocar un acte de l'equip de govern i, encara menys, amb diners públics. L'altra crítica va venir de la mà d'un grup de joves que va penjar una pancarta on es podia llegir: "On és la democràcia participativa?" Una vegada més, el govern va oferir als vilatans la possibilitat d'expressar cara a cara en un acte públic les seves inquietuds, positives o negatives, sobre la política municipal.

Càntirs modernistes

El Museu del Càntir treballa en una exposició de gran envergadura, una iniciativa nova i pionera a Catalunya que pretén reunir tots els càntirs catalans modernistes. Aquesta mostra substituirà l'exposició "Imatges del Càntir" i per tirar-la endavant és necessari un gran treball de recerca i una important inversió econòmica. Per fer front a l'aspecte monetari s'ha demanat una subvenció de 5.500 euros a la Fundació Caixa Catalunya. Per fer la recerca de tots els atuells s'ha disposat de la col·laboració del president de l'Associació Catalana de Ceramistes i Terrissers, Joan Santanach. Aquesta és la primera vegada que a Catalunya es realitza una exposició d'aquest tipus centrada en els càntirs modernistes. La mostra oferirà atuells dels centres terrissers més importants.

Fotografia de l'exposició "Imatges del càntir"

Sant Sebastià, de festa

El veïnat de Sant Sebastià, que aquest any encetava nova denominació (ha passat a dir-se "Festa Major de Sant Sebastià" en lloc de "Festes de Sant Sebastià"), va celebrar les festes en honor al seu patró. Del 20 al 28 de gener es van fer diversos actes de contingut lúdic i religiós, com la repicada de la campana Elvira, el rosari i la novena i la missa en lloança al sant. El diumenge 25 va ser el gran dia de la festa, amb l'enlairada de coets, l'ofici, la benedicció de les sagues, els jocs infantils i el concert coral del Llaç d'Amistat.

Majó, cap de la Corporació

L'exalcalde de Mataró i exministre socialista, Joan Majó, va ser nomenat director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el passat 16 de gener. Majó, que té una estreta relació amb Argentona, on estiu i passa llargues temporades en família, va ser escollit pel Consell d'Administració amb els vots del PSC, PP i Iniciativa per Catalunya. La decisió de situar Majó al capdavant dels mitjans de comunicació públics va provocar cert malestar inicialment en els socis del tripartit. Joan Majó és doctor en enginyeria industrial i llicenciat en ciències polítiques. Va ser ministre d'Indústria i Energia en l'època socialista i el primer alcalde de Mataró de la democràcia. Amb 24 anys va fundar l'empresa Telesincro, que als 60 va fabricar els primers ordinadors a l'Estat, i actualment presideix Tech Foundries, companyia especialitzada en les noves tecnologies. Des del 1989 ha treballat per a la Comissió Europea com a conseller responsable de l'Àrea de Telecomunicacions i Informàtica.

COSES DE LA VILA

Esteve Català ens deixa

Amb només 54 anys, l'exregidor de l'Ajuntament, expresident de la Creu Roja, membre del Patronat del Museu del Càntir i corredor d'assegurances, moria el passat 25 de gener durant una excursió cap al castell de Burriac a causa d'un atac de cor. Al llarg de la seva vida, Esteve Català –nascut l'any 1949 a la vila– va treballar en diferents àmbits, però ja feia molts anys que era agent d'assegurances. Català sempre va preocupar-se per la vida de poble i per contribuir a fer coses. Per això, l'any 1991 es va presentar en una llista electoral per entrar a l'Ajuntament i va ocupar durant una bona temporada el càrrec de regidor d'Hisenda.

L'Esteve Català era un enamorat de la família, la seva principal afició, però no pas l'única. Els mitjans de comunicació també el van atraure molt. Justament va conduir diversos espais de tertúlia a Ràdio Argentona i Televisió d'Argentona. L'any 2000, Català i la seva esposa van ser els padrins de la Festa de la Vellesa. Per l'Esteve va significar complir un dels seus somnis. L'enterrament, que es va celebrar a l'església de Sant Julià, plena a vessar, va ser un reflex de l'estimació que Argentona sentia cap a ell.

La "Pitó", a Argentona

La serp que va ocupar les portades dels diaris i dels informatius va anar a parar a Argentona. L'animal va aparèixer el 25 de gener dins el lavabo d'una veïna de Santa Coloma de Gramenet, Adelina Polo. La dona va entrar dins l'habitació i va veure com la pitó treia mig cos fora del vàter. Després de l'ensurt inicial, va trucar els Mossos d'Esquadra, que la van capturar i la van deixar a la vila, a mans de Tot Gos. La residència argentonina té un conveni amb diversos municipis per fer-se càrrec dels animals que, com aquest, apareixen inesperadament. L'animal, que s'estarà a Argentona fins

que l'Ajuntament colomenc i el propietari arribin a un acord, viu en unes condicions immillorables: habita en un herbari, disposa de calefacció i se li procura l'aliment típic d'aquesta espècie, com són els ratolins.

Pep Alsina segueix

L'actual Junta del Centre Parroquial, encapçalada per Pep Alsina, continuarà al capdavant de l'entitat. Ho farà, en principi, amb l'ajuda d'un grup de joves amb ganes de treballar pel Centre, però sense la suficient experiència per fer-ho en solitari. A falta de concretar alguns detalls, aquesta és la solució a la qual es va arribar en l'assemblea de socis que es va celebrar el passat 1 de febrer, convocada per la manca de candidats a la presidència.

L'actual president del Centre Parroquial, Pep Alsina, ha acceptat la pròrroga si es compleixen una sèrie de condicions, diversos punts que li restin responsabilitats, com trobar una persona que porti el manteniment del Centre o que es faci responsable del teatre.

D'altra banda, en la reunió també es van presentar els números del 2003. Per primer cop, el Centre Parroquial afronta l'any amb el deute eixut.

Fe d'errades

La Generalitat no va concedir el Premi Memorial Estrella Casas a la professora argentonina Margarida Colomer, com vam dir en el darrer número, sinó que va ser la Universitat Autònoma de Barcelona, i la Fundació Casas-Parés qui li va fer un reconeixement públic al conjunt de la seva trajectòria professional en el camp de l'educació. (Cap de Creus 68).

Racons

Llorenç Soldevila

Perfils d'Argentona

Per a Verdaguer, la vila d'Argentona era com un ramat d'ovelles esgarriades, visió que les postals de final del segle XIX documenten a bastament. Avui, però, si pugem a Can Negre o al rocar d'en Serra, les ovelles han crescut, els prats s'han encongit i els marrans, blocs de construccions que sobresurten, van envaint la cleda del ramat.

El poble, vist des del turó de Cerdanyola o bé sortint del túnel de l'autopista en direcció a Barcelona, més aviat sembla un gran calamars amb el cap a Sant Sebastià i els tentacles allargassats i de bon gruix estirant-se cap a Madà, el veïnat de Lladó de Dalt, Can Barrau, Can Negoci...

Si la visió de la vila la tenim des del vial de sortida de l'autovia venint de Granollers, just entremig de Can Blanc i de Can Pins, Argentona només treu el nas per darrere del Turó de Sant Sebastià, vergonyosa i dissimulant el creixement modern, que aviat la desbordarà per la zona del Col·lell. La panoràmica superposa les crestes vegetals i urbanes d'Argentona amb les del veïnat de Cerdanyola, de Mataró, i només algunes tofes d'arbres separen un continu urbà cada vegada més inevitable. El blau del mar els fa com de mantellina i alegra la mirada al fons d'un paisatge massa castigat pel ciment.

Argentona, des del camí de prop de Can Castells, se'ns mostra com si unes bambolines fetes de construccions modernes i impersonals fessin de parapet del rovell de l'ou de la vila arredossat a l'entorn de l'església. Tenim la impressió contrària de l'obtinguda des de Can Pins. Aquí, la massa urbana sembla en formació decidida per a travessar, desbordant, la Riera i ocupar posicions en la banda esquerra per enllaçar-se amb les tènues taques d'habitatges de Can Martí de la Pujada, Can Marfà, les Escomes, Can Bellatriu... o la lluminositat nocturna, resplendent, de Can Cabanyes, en dia de convit o la desoladora solitud de Can Comalada.

Per la convivència cívica i democràtica

Entesa per Argentona (L'Entesa)

Els membres de l'oposició no compleixen sovint amb les seves obligacions. Es dediquen (amb algunes excepcions) a fer una oposició basada en la mentida, l'exageració, la provocació, i a vegades fregant l'insult i la calúmnia.

Una de les conquestes més importants de la humanitat és la civilització i els drets humans. La gran majoria de la gent vol viure en pau i en una situació de convivència cívica i democràtica. I a Argentona també. Aquí, també volem viure en un poble on les relacions es basin en la convivència, el civisme i la democràcia.

En canvi, els grups de l'oposició (amb l'excepció del portaveu de CiU i algun altre membre del seu grup municipal) s'han posat d'acord per fer una oposició totalment destructiva i negativa. Segons ells tot es fa malament. Però la gent normal i raonable sap que això no pot ser: que sempre es fan algunes coses bé i d'altres malament. I a Argentona la gran majoria de les persones som normals i raonables. D'altra banda, amb l'excepció de CiU, els membres de l'oposició no compleixen sovint amb les seves obligacions i no assisteixen a les comissions informatives o a les juntes de portaveus o a les meses de contractació.

Es dediquen (amb les excepcions abans esmentades) a fer una oposició basada en la mentida, l'exageració, la provocació, i a vegades fregant l'insult i la calúmnia. És un estil que demostra qui són i com són, tot i que la gran majoria de la gent ja ho sap. Tanmateix, que s'esperin asseguts perquè nosaltres no pensem rebaixar-nos a aquest estil.

És una oposició que pretén fomentar la crispació, la divisió de la societat i l'incivisme. Pot ser que, en algun cas concret i en alguna circumstància particular, algun grup de veïns els segueixi el joc, voluntàriament o involuntària, però només fins que els veuen el llautó, que sol ser molt aviat.

És doncs una oposició que vol atemptar contra la convivència cívica i democràtica a Argentona. Però no se'n sortiran. Perquè la gran majoria dels habitants d'Argentona som cívics i democràtics. I estem en contra de la crispació i l'incivisme. I volem que a Argentona prevalgui la convivència, el civisme i la democràcia. I entre tots ho aconseguirem.

Al servei de tothom

Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

Sabem que encara queda molt per fer, i tenim tot de previsions de millora de més carrers i barris del nostre poble, l'esperit autocrític no ens permet tancar els ulls a la realitat, amb ordre i treball ho anirem fent i tots en gaudirem.

Hem estat molt de temps donant resposta a una queixa insistent respecte al manteniment dels carrers i les places de la vila. Ha estat temps en què no s'han acceptat respostes ni raons per explicar què passava.

Un endarreriment total en la previsió i manteniment dels diferents serveis des de feia més de vint anys, amb poca o nul·la inversió i sense una programació del que més convenia, ens obligava a gastar els diners en allò més immediat sense aportar solucions amb perspectiva de mitjà i llarg termini.

Avui en dia, podem manifestar que aquest aspecte ha canviat radicalment. Una política rigorosa de millora constant en la inversió i de control de l'estat dels serveis públics per actuar on és més necessari, ha millorat substancialment l'estat de la via pública a Argentona.

Fixem-nos en la millora constant i extensa de l'enllumenat, que ens permet racionalitzar la despesa, obtenir més rendiment del consum i incrementar el grau de satisfacció de la població en general.

No tan aparent, però igual de necessari, és la programació en la millora del clavegueram i de la recollida de les aigües pluvials, que evita disgustos innecessaris i que millora les condicions higienicosanitàries d'Argentona.

També en els forats en l'asfalt hem optat per una política de planificar i invertir per obtenir millors condicions d'un asfalt deteriorat i que cada dia està sotmès a un desgast més alt i ràpid fruit de l'increment de trànsit que l'augment continuat de cotxes i d'obertures de carrer per passar infraestructures malmaten.

Ja són molts els veïns i veïnes que manifesten la millora que troben en aquests aspectes. Que ningú pensi per això que som cofois, sabem que encara queda molt per fer, i tenim tot de previsions de millora de més carrers i barris del nostre poble, l'esperit autocrític no ens permet tancar els ulls a la realitat, amb ordre i treball ho anirem fent i tots en gaudirem.

El Pla General d'Urbanisme

En l'últim ple municipal, es va aprovar la rescissió del contracte amb l'equip redactor del Pla General d'Urbanisme d'Argentona.

Els regidors de CiU ens vam abstenir, mostrant el nostre rebuig a com s'ha portat aquest tema, ja que entenem que no hi ha res que pugui justificar que si l'Entesa i el PSC estaven tan descontents de l'actuació d'aquest equip redactor, tardessin 5 anys en prendre aquesta decisió.

A més, cal tenir en compte que aquest mateix equip redactor en l'últim mandat de Convergència i Unió va portar a l'aprovació inicial el Pla, això era el juny de l'any 1998 i des de llavors no s'ha avançat gens, tot i que ens consta que algun membre d'aquest equip redactor també ha estat contractat com a tècnic del nostre ajuntament. Aquesta realitat posa si més no en dubte l'eficàcia de la Regidoria d'Urbanisme de l'equip de govern Entesa - PSC a l'hora de controlar aquest tema els últims 5 anys.

Uns 5 anys en què Argentona ha estat urbanísticament estancada, tot han estat plans parcials per anar resolent o complicant segons els casos els problemes urbanístics que han anat sorgint al nostre poble.

La improvisació de l'actual equip de govern municipal en aquest tema no és un cas aïllat.

El gener de l'any 2001, van presentar un Pla de Mobilitat per Argentona que no va aixecar grans reaccions en contra, a excepció d'un desafortunat intent de conversió en zona de vianants del carrer Gran els dissabtes a la tarda.

Entre les actuacions recomanades en aquest pla per tal d'aconseguir la pacificació del trànsit al centre del poble hi ha la de construir dos aparcaments, l'un a l'antiga Velcro i l'altre a la plaça Nova, i en cap cas recomana fer-ne un a Can Doro.

I parlant de Can Doro, una vegada més les pressions d'un grup immobiliari que defensa el seu negoci ha fet que aquest equip de govern Entesa - PSC, en un acte més d'improvisació, prescindi de forma unilateral de les recomanacions d'aquest pla i converteixi el que segurament és una eina de consens molt bona, en paper mullat.

Parlant de Can Doro, una vegada més les pressions d'un grup immobiliari que defensa el seu negoci ha fet que aquest equip de govern Entesa-PSC prescindi de forma unilateral de les recomanacions d'aquest pla i converteixi el que segurament és una eina de consens molt bona, en paper mullat.

Un mal estil de fer govern

És realment el govern que volíem per Argentona?

És necessari crear polèmica constant amb els argentonins?

És bo que hi hagi confrontació contínua amb les entitats, amb els veïns...?

Volem un govern sord a les demandes dels ciutadans?

El govern ha de practicar contínuament l'insult i el menyspreu a l'oposició de les seves decisions?

Necessitem prepotència, arrogància i supèrbia en els membres del govern?

Fins a la data, no han volgut diàleg amb l'oposició. Ens tracten amb un menyspreu important, quan sempre hem volgut cooperar pel bé d'Argentona.

Amb les entitats ha estat una confrontació contínua, als veïns de Can Raimí els van titllar de populistes i demagogs, a la Plataforma de mentiders, al futbol de quelcom semblant, als funcionaris no els fan cas en les seves reclamacions, la resta d'urbanitzacions es troben que no els resolen cap ni un dels problemes, molts empresaris del sector de l'hostaleria es senten perseguits, alguns botiguers es troben amb problemes per aconseguir les seves llicències...

Els carrers, l'enllumenat, els parcs infantils, les places, l'esport, la neteja viària, les voreres... són moltes coses que els vilatans d'Argentona necessitem dia a dia que no estan solucionades. Jo crec que un polític ha d'estar al costat del ciutadà, se l'ha d'escoltar, ha de conviure amb ell, ha de compartir els mateixos neguits, ha de lluitar per les coses de què volem i necessitem gaudir cada dia.

No necessitem uns polítics allunyats, inaccessibles, fora de la realitat del seu municipi, desconexors dels seus problemes, incapaços d'estar al mateix nivell i sobretot comprendre els qui els envolten.

Un bon polític ha de saber i conèixer la realitat del seu poble, on està i cap a on va. Nosaltres volem que sigui el nostre espai de vida, d'esbarjo, de passeig, a on es troben totes les coses quotidianes, la nostra convivència... no volem un poble dormitori, amb pocs serveis i que els únics que arribin siguin mancomunats. No volem grans obres fins que les petites estiguin solucionades. I sobretot volem que se'ns escolti.

Són moltes coses que els vilatans d'Argentona necessitem dia a dia que no estan solucionades. Jo crec que un polític ha d'estar al costat del ciutadà, se l'ha d'escoltar, ha de conviure amb ell, ha de compartir els mateixos neguits, ha de lluitar per les coses de què volem i necessitem gaudir cada dia.

Quan el tarannà d'unes persones invalida la democràcia

Sabem que no és el mateix criticar des de l'oposició que gestionar des del poder. Precisament perquè en tenim plena consciència, insistim tant en la pràctica de la democràcia radical o participativa, que permet el contacte permanent amb els ciutadans, d'on rau la sobirania.

"La política és massa important per deixar-la exclusivament en mans dels polítics" (Faustino Bertinotti)

A la darrera convocatòria anual de la **reunió de poble**, el tarannà dels caps del govern municipal va posar-se, de nou, en evidència. Des de la tribuna es van mostrar més actituds personals que no polítiques. El Sr. Soy va respondre de manera agressiva a les preguntes i opinions contràries, el Sr. Pinart ens va obsequiar de nou amb els seus posats mancats de respecte pels vilatans i la Sra. Brugal va estar tota la reunió a la defensiva.

En un poble com el nostre on tots ens coneixem, encara no podem deixar-nos de sorprendre. Què ha passat? La plàcida Argentona s'ha esfumat, s'ha dissolt en la crispació. De qui és la culpa? El govern municipal ho té claríssim: de qui manifesta allà on pot el seu desencís.

El que en realitat s'ha dissolt són els conceptes ideològics de l'esquerra, ofegats pels bafos del poder. L'entesa és malentesa, el diàleg i el consens només són veus al diccionari. El substrat ideològic regnant es resumeix en una frase: "Advertim a la dissidència que s'equivoca protestant i que pot incórrer en un delictes tipificat per la llei". En aquests termes el Sr. Soy ha enviat diverses cartes a gent de la Plataforma, de l'Espurnall i d'Esquerra Unitària. Malament va, Sr. Alcalde. Algú li hauria d'explicar que les seves formes traspuen l'olor resclosida del passat, de l'Estat policial franquista o del militar decimonònic.

Se'ns dirà que tots els polítics quan són al poder fan el mateix i que a nosaltres també ens passaria. Sabem que no és el mateix criticar des de l'oposició que gestionar des del poder. Precisament perquè en tenim plena consciència, insistim tant en la pràctica de la democràcia radical o participativa, que permet el contacte permanent amb els ciutadans, d'on rau la sobirania. I això no només per l'elemental exercici democràtic, sinó, i sobretot, per fer que els postulats ideològics que els ciutadans van votar no s'adulterin pel tarannà personal de qui governa aniquilant les idees i el bé comú.

L'ètica en política

Senyor Soy, de veritat li agraeixo, doncs, que el passat 31 de gener la sentència digués: "ABSOLDRE Fèlix Rosa de la falta per la qual s'ha instat a aquest procediment i declaro els costos d'ofici".

M'agradaria donar les gràcies al diari *El Punt* per la importància que li dóna a qualsevol acte referit a la meua persona. Vaig quedar molt sorprès en veure el gran espai que em dedica en les seves pàgines, sobretot si el comparem amb el que li va dedicar a la notícia del Ple de l'Ajuntament d'Argentona del mes de gener.

Llegint l'últim paràgraf d'*El Punt* (edició del 23 de gener de 2004), que diu, textualment: "L'alcalde, Antoni Soy (l'Entesa), demana a Fèlix Rosa que, en qualitat de regidor, respongui de la seva situació", m'hagués agradat haver llegit del meu alcalde una frase més prudent, com per exemple: "És un problema personal en el qual no he d'entrar, encara que per a mi i, segons l'article 24.1 de la Constitució, el senyor Rosa és innocent mentre no existeixi sentència".

Senyor Soy, de veritat li agraeixo, doncs, que el passat 31 de gener la sentència digués: "ABSOLDRE Fèlix Rosa de la falta per la qual s'ha instat a aquest procediment i declaro els costos d'ofici".

Servint-me d'introducció i ja que estem començant un nou any, m'agradaria demanar per aquest i els pròxims mesos:

- Que respectem els problemes personals.
- Que s'acabin els insults en els plens.
- Que no s'utilitzin els plens per temes que no siguin únicament i exclusivament municipals.
- Que treballem per solucionar els problemes dels vilatans.
- Que s'acabin els greuges comparatius.
- Que es respecti i es protegeixi el medi ambient i, així, poder seguir somiant.

L'art de casa

“La idea va sortir fa més d’un any després de les experiències que s’havien vist a altres llocs, com a la sala Vinçon, que fa més de vint anys que ho fan amb molt d’èxit. Aquest any a tres pobles del Maresme també ho han fet”, diu el director del Museu, Oriol Calvo, sobre aquesta iniciativa que s’ha cenyit a autors locals argentonins o que tenen molta relació amb Argenton com és el cas de la Mia Llauder, que és de Mataró però és professora de ceràmica d’Argenton, o el Bernardo Pascual, que ha estat vivint aquí.

El dia 13 de desembre es va inaugurar l’Expo-Mercat amb vint obres de cada un dels autors, però que no estaven exposades, sinó que estaven dipositades en uns caixons on la gent podia triar i remenar i escollir la que més li agradava. Eren obres de petit format, sense emmarcar i la gent podia pagar i endur-se-la directament sense esperar que s’acabés l’exposició. “Nosaltres ho hem pensat per donar suport als autors locals i que la gent que vulgui fer un regal diferent no hagi de passar pels típics electrodomèstics i regalar art argentoní. De la mateixa manera que vas a una botiga i et poses a remenar discos aquí vam posar els caixons a l’alçada d’una taula perquè la gent pogués remenar i escollir”, diu l’Oriol Calvo. De cada autor hi havia una obra de referència penjada i una mica de currículum. Cada obra era original i firmada.

Els artistes. Pilar Cabrespina, Marc Duran, Jordi Homar, Mia Llauder, Ber-

L’Expo-mercat d’Art ha permès que artistes argentonins promocionin les seves obres i les venguin a un preu més econòmic.

nardo Pascual, Marta Petit, Montse Pons, Pepi Roig, Jorge Serrate, Lúcia Tur, Joan Antoni Vidal i Cristina Villa han estat els artistes que han participat en aquesta iniciativa. La Marta Petit té 27 anys. Fins ara només havia exposat en dues ocasions, a la Mostra d’Art Jove de Mataró i a l’Arcàdia en solitari. Ara el Museu del Càntir li ha brindat la possibilitat de participar en aquest experiment per acostar més l’art a la gent i fer-ho al seu poble. “M’ha fet molta il·lusió i més en una cosa tan innovadora. D’aquesta manera arribes a un públic més ampli i permet que la gent pugui remenar i comprar el que més li agradi”. Segons la Marta, aquesta iniciativa trenca totalment amb

els costums de la gent que consumeix art: “La gent no està acostumada a anar a les exposicions i comprar, i són obres que fàcilment serveixen per decorar les cases. Tal com van a segons quines botigues a buscar quadres o altres coses, ens poden comprar obres”.

Preus assequibles. Les obres tenien un preu de venda de 50, 100 i 150 euros i, malgrat que és una cosa innovadora i que aquestes iniciatives sempre costen d’engegar, tots els artistes han venut part de la seva producció.

La Montse Pons, que havia dissenyat el cartell de la Festa Major d’Hivern del 2003, també ha participat en aquesta experiència: “La gent que hem participat som gent que ens coneixem i que treballem en diverses disciplines. En primer lloc són obres sobre suport bidimensional que

és la pintura i aquarel·les, però també hi ha hagut ceràmica en el cas de la Mia Llauder o de fotografia amb en Marc Duran. La idea era convertir l’exposició en un gran supermercat i que en lloc de comprar una làmina de pintura en una botiga decorativa, que et donen una còpia impresa, puguis adquirir l’obra original”.

L’experiència ha estat tot un èxit amb més de 300 visites, fet que converteix l’exposició en una de les més visitades després de la de la Festa Major i del Concurs de Cartells de la Festa del Càntir. D’aquesta manera l’any vinent es vol repetir ampliant el nombre d’autors que puguin exposar.

Quanta gent aprofita el Nadal per comprar obres d’art? Quants artistes locals lluiten contra una paret per poder vendre alguna de les seves produccions? Aquest hivern aquestes dues preguntes han tingut una resposta conjunta amb l’Expo-Mercat d’Art de Nadal que ha organitzat el Museu del Càntir. Durant les dates nadalenques els argentonins han pogut comprar obres de 12 artistes argentonins a uns preus més assequibles del que és habitual.

cultura

Cridat a files

Jordi Pinart i Pradal és l'actual guanyador del Premi Burriac de Recerca històrica i social d'Argenton. Amb el llibre *Quintes 1860-1869. Una altra visió d'Argenton*, Pinart aprofundeix en un tema fins ara poc estudiat: les lleves militars. Al llarg de 154 pàgines, l'autor explica no només com funcionava el sistema militar de l'època, sinó que desemmascara un poder corromput i una societat classista on les famílies benestants eludien la "mili" pagant una redempció o els serveis d'un substitut.

Any 1860. Argenton és una vila de pagès dominada per terratinents i cacics. Entre les terres agrícoles hi destaca una incipient indústria tèxtil i un sector de serveis que, encapçalat per les aigües medicinals, comença a desenvolupar-se. Enmig d'aquest escenari transcorre una història real, la història de 226 joves que a mitjans del segle XIX van ser allistats a l'exèrcit. L'actual Premi Burriac, *Quintes 1860-1869*. Una altra visió d'Argenton, de Jordi Pinart i Pradal, recull la vida d'aquests mossos, retrata la vila de l'època i analitza en profunditat el sistema de lleves. "En aquell temps la mili durava 8 anys, es feia en unes condicions pèssimes i les dades demostren que hi havia anys en què el 50% dels allistats morien. Tot això tenia unes conseqüències terribles en l'economia de les famílies i impulsava les cases benestants a buscar mètodes alternatius per evitar anar a l'exèrcit", explica Pinart.

Francesc Diví i Duran, el punt de partida. Jordi Pinart és un gran apassionat de la genealogia. Mentre confeccionava el seu arbre familiar es va trobar amb una incògnita: Francesc Diví i Duran, un avantpassat seu del qual només sabia que havia estat allistat a l'Octavo Batallón de Zapadores de Figueres quan tan sols tenia 20 anys. El misteri no es va

resoldre fins fa 2 anys quan Pinart va decidir investigar la vida d'aquest personatge. Va descobrir que havia mort de còlera a Cadis, l'any 1858, amb només 21 anys. Va ser a partir d'aquí quan va proposar-se esbrinar què passava amb el servei militar d'aquella època. Pinart ha centrat el seu estudi entre el 1860 i el 1869 per dos fets importants. El primer, és que l'any 1868, en esclatar la revolució de la Gloriosa, es va produir un canvi en el sistema de lleves: la mili va passar de 8 a 4 anys. El segon, és que l'any 1869 l'Ajuntament d'Argenton va decidir que cap noi anés al servei i va fer una col·lecta per pagar a 4 substituïts. Segons Pinart, aquest fet va tenir diverses conseqüències: "d'una banda, hi havia veïns que tenien terres a Argenton que no hi vivien i que es negaven a pagar. De l'altra, va plantejar una qüestió ètica i moral perquè la vila es podia permetre el luxe de pagar a gent d'un altre poble per complir amb la quota militar".

La cursa per lliurar-se del servei. Evitar l'exèrcit era el somni de molts mossos de l'època. Els joves militars s'escollien a través d'un sorteig. Però segons l'estudi de Pinart qui portava el pes de tot el sistema de reclutament era un representant polític anomenat "síndic". Ell tenia l'última paraula. S'encarregava d'escol-

tar els testimonis i els metges i decidia si el jove havia d'anar o no a la mili. "Tot i que no hi ha proves, de la investigació se'n depreu que el poder del síndic era enorme i podem trobar indicis de corrupció. Hi havia vegades que un noi no complia els requisits per anar al servei, i tot i que els facultatius del Consell Municipal decretaven que el jove no estava capacitat, el síndic l'enviava i el Consejo Provincial de la Diputació el retornava declarant-lo inútil. Molts cops això ho feia perquè si aquell noi se'n lliurava, el següent de la llista era el fill d'un terratinent", explica Pinart.

Escassa documentació. La majoria dels documents militars d'aquesta època han desaparegut, és per això que la feina de recerca ha estat molt dura. Pinart ha consultat la documentació de l'Arxiu Municipal d'Argenton, de la Diputació de Barcelona, de la Comandància Militar de Barcelona i de l'Arxiu Central Militar de Guadalajara, on per cert, diu, hi ha trobat molta ajuda.

El Premi Burriac, que està dotat amb 2.000 euros i la publicació de l'obra, s'editarà aquest any. Abans que surti a la llum, Jordi Pinart espera haver descobert el destí dels quatre joves que l'any 69 van ser contractats per substituir els mossos argentonins, algun dels quals va ésser enviat a ultramar.

Representació de *La filla del mar*, protagonitzada per l'actriu de televisió Alba Sanmartí.

Al pot petit...

"El cicle d'Argentona no vol ser El Grec, per suposat, però val la pena que potencii espectacles i actors vinculats amb la vila i la comarca." Són paraules del regidor de Cultura, Pep Famadas. Aquest any, la Temporada de Teatre, Música i Dansa –que se celebrarà del 28 de febrer al 8 de maig– arriba amb menys espectacles, però amb la intenció d'obrir la Temporada a tot tipus de públic i potenciant la varietat d'estils. Blues, música d'arreu del món, teatre mut, teatre de passions, un clàssic de la literatura i petits tocs d'humor.

Aposta per la qualitat. Tot i treballar amb les petites dimensions del Centre Parroquial, els organitzadors de la Temporada han aconseguit que el cicle s'estreni amb una obra que ha triomfat als teatres de Barcelona: *Traïció*. Què és més greu, traïr un matrimoni o una amistat? Amagar el que sabem o renunciar al que volíem? Quina és la pitjor traïció? Són preguntes que l'autor anglès Harold Pinter ens formula a *Traïció*, una obra on intervé l'argentoní Jordi Collet al costat del conegut Pep Tosar i que evoca els records perduts, l'amor i la seva absència, els paradisos del passat i les decisions que els van fer perdre. En fi, una obra moderna amb un argument intens que

reflecteix les preocupacions de la societat actual.

Dues setmanes després arriba l'hora de relaxar-se amb la música fresca i divertida dels Tandoori LeNoir, un dels millors representants catalans de la música negra mb músics de qualitat provinents de grups tan coneguts com La Vella Dixieland, Blues Messengers o Rebeldes. Els Tandoori oferiran una de les novetats d'aquesta Temporada, un concert a les set de la tarda per tal d'apropar dixie, blues i funky a un públic més familiar.

El teatre torna al Centre Parroquial el 27 de març sota la marca d'una de les sorpreses de la Fira de Teatre de Tàrraga. La parella de clowns Leandre-Claire, que s'han establert recentment a la vila, ens acosten *Madame et Monsieur*, un homeatge al cinema mut, un espectacle emotiu ple d'humor i de sorpreses. Qui hi vagi veurà clown, dansa, teatre gestual i una música en directe que prepararà el terreny al següent espectacle, un clàssic del teatre d'Àngel Guimerà: *La filla del mar*. Amb aquesta obra, protagonitzada entre altres per la "mediàtica" Alba Sanmartí, actriu de la sèrie televisiva *Majoria absoluta*, Guimerà assoleix un dels punts més alts de la seva creativitat, on es combina el pòsit romàntic dels personatges i la textura realista de la història. Amb

PROGRAMACIÓ

- ▶ **Traïció**
Cia. Cae la Sombra
28 febrer. 22 h
- ▶ **Tandoori LeNoir en família**
Cia. Tandoori LeNoir
13 març. 19 h
- ▶ **Madame et Monsieur**
Cia. Leandre-Claire
27 març. 22 h
- ▶ **La filla del mar**
Cia. Fènix Teatre
17 abril. 22 h
- ▶ **Duna**
Tabla Tarang
24 abril. 22 h
- ▶ **La Matança de Tezas**
Cia. de Dansa Mar Gómez
8 maig. 22 h

aquesta versió lliure de *La filla del mar*, el seu director, Jordi Pons, aconsegueix mostrar-nos un Guimerà més proper. La companyia Fènix Teatre, d'Arenys de Mar, desembarca a la vila amb actors novells i professionals que, any rere any, han anat demostrant els seus dots per l'art dramàtic.

Qui vol marxar? Qui en vulgui en tindrà amb els Tabla Tarang, grup local que presenta *Duna*, un espectacle adreçat a l'enregistrament d'alguns temes del primer disc d'una banda que fa música d'arreu del món i una mescla d'estils basats en la percussió. Per aquesta ocasió, els Tabla Tarang comptaran amb destacats músics convidats."

La Temporada de Teatre, Música i Dansa acabarà el 8 de maig amb molt d'humor a càrrec de la companyia de dansa Mar Gómez, que oferirà *La Matança de Tezas*, un espectacle divertit amb una coreografia teatral que conté un contingut àcid disfressat d'un dolç humor negre. Una ironia sobre la vida i la mort, sobre el desacord entre el que desitgem i el que tenim.

Qui vulgui comprar l'abonament tindrà un 40% de descompte sobre el total de les sis actuacions, mentre que els estudiants i els jubilats gaudiran dels espectacles a meitat de preu.

La Temporada de Teatre, Música i Dansa es veu condicionada, un any més, per les limitacions d'espai. El tancament de la Sala per obres obliga els organitzadors a apostar per espectacles de petit format, aspecte però que no va renyit amb la qualitat.

D'aquesta manera, la desena edició de la Temporada arriba amb el bo i millor del panorama cultural barceloní i amb una destacada presència d'artistes del poble i de la comarca.

*Sí però no...
Encara que...*

Rosa Vila

Relleus

No és un tema esportiu el que avui toca –tot i que ja fóra hora que els/les de la segona edat reclaméssim una mini pista d'atletisme–, es tracta de recordar la importància de qualsevol cursa de relleus. Tot necessita un relleu. Els llocs clau i els llocs base.

Els Tres Tombs d'alguns pobles comencen a fer figa per cansament del organitzadors. La Cavalcada de Reis necessita més mans, noves i fortes per alimentar la futura il·lusió dels més menuts. El Grup de Muntanya s'està fent gran; el Patronat de la Vellesa, el Centre d'Estudis, les corals –i d'altres que ara no em vénen al cap (perdó!)–, també. Tots i cadascun d'aquests grups de persones que s'ajunten, actuen per convenciment. Un convenciment que va minvant amb el temps però sobretot amb la solitud. A tots els caldran d'aquí a poc uns bons relleus. Si no es rejuveneixen les corals, moriran quan els seus membres perdin la veu entre cucs. Si no entren joves al Grup de Muntanya es perdran els camins. Si l'interès per la història, l'arqueologia, el patrimoni no troben nous estudiosos i recuperadors es diluiran les arrels. Si la cultura pròpia no es revitalitza se'ns menjarà la forània.

Els relleus reclamats no forçosament han de ser joves. La crida va dirigida als argentonins/es de 1a, 2a i 3a edat.

Que s'apunten de relleus a on els vingui de gust, però que s'hi apunten. Al que ja existeix o al que ha de venir. Que inventin, que creïn, que surtin al carrer, que es trobin amb altres de la seva edat o de les restants edats sense manies per anar fent els fonaments de l'Argentona de demà –com fan des de fa quatre anys i de manera exemplar els joves de les “12 Hores Contra el Racisme” tot i que més d'un gran els busqui les pessigolles.

Relleus de poble. Perquè no es trenqui l'anella de la cadena que, en definitiva, és la identitat d'un poble.

COSES DE LA VILA

No a la pedrera

El Parc Serralada Litoral s'ha sumat a la iniciativa de l'Ajuntament d'Argentona de negar l'autorització en la concessió d'extraccions de la Pedrera de la Feu, que en el seu dia va donar la Generalitat de Catalunya. La proposta, sorgida de l'entitat de medi ambient Natura, es va fer perquè es considera que l'extracció de la pedrera afecta i malmet el territori integrat dins del Parc Serralada Litoral. Aquest acord ja ha estat comunicat al Departament de Medi Ambient i Habitatge i a la Direcció General d'Energia i Mines del Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya, així com a l'Àrea de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona i a l'Ajuntament d'Argentona.

l'Ajuntament, on tots els grups de l'oposició van presentar una moció per aturar el projecte de Can Doro. L'equip de govern va presentar una moció alternativa reafirmant-se en la seva postura de tirar endavant amb la remodelació.

Nou càrrec per a Soy

L'alcalde d'Argentona, Antoni Soy, és des del passat 30 de gener, un dels cinc vicepresidents de la Federació de Municipis de Catalunya. Soy, que fins ara havia format part del Consell Nacional, va ser proclamat en el càrrec en el transcurs de l'assemblea de la Federació. Aquest nomenament, qualificat com “un honor” per l'alcalde, implicarà seguir de prop tot allò que fa referència als municipis. “És una feina que serà útil per a Argentona perquè coneixerem de primera mà totes les novetats que es produeixin en el municipalisme català i ens permetrà actuar ràpidament per aconseguir els objectius”, va declarar Antoni Soy.

En el càrrec de vicepresident, Soy haurà d'assumir més responsabilitats per continuar treballant pels drets dels pobles davant el govern català. Els vicepresidents de la Federació són, a banda de l'alcalde Antoni Soy, l'alcalde de Girona, Anna Pagans, l'alcalde de Pontons, Lluís Caldentey, el batlle del Prat de Llobregat, Lluís Tejedor, i l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez.

El president de la Federació és ara l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, que va prendre el relleu al batlle de Mataró, Manuel Mas.

Can Doro, recurs d'alçada

La Plataforma en Defensa del Centre Històric ha presentat un recurs d'alçada contra el projecte de Can Doro. Els membres d'aquest moviment han decidit portar l'assumpte als tribunals després d'intentar, sense èxit, establir un diàleg amb l'equip de govern. Les possibilitats que aquest recurs prosperi són gairebé nul·les, però el portaveu de la Plataforma, Xavier Collet, va afirmar que era un pas essencial per poder presentar un contenciós administratiu.

D'altra banda, en el Ple de febrer, la Plataforma va fer una concentració davant

Pancarta pintada per a la concentració de la Plataforma.

COSES DE LA VILA

Adéu al pare Vergés

El passat 22 de gener va morir el pare Xavier Vergés, un històric missioner argentoní que va passar molts anys treballant a la Polinèsia amb els papues de Nova Guinea. El missioner va arribar a tenir fins i tot el seu propi col·lectiu de seguidors a la vila, l'Associació d'Amics del pare Xavier Vergés, que ja feia anys que estava retirat de la vida missionera, va morir a Martorell als 85 anys. Ja feia temps que havia perdut força facultats i s'havia de moure amb cadira de rodes.

Regeneració de la Riera

El Consell Comarcal del Maresme restaura l'entorn natural de la Riera d'Argentona, a l'alçada de Can Pitongo, un espai que es trobava força degradat. La zona afectada es reforestarà amb una plantació de 1.200 alocs. En la restauració del talús natural s'utilitzen tècniques modernes com el geotèxtil i la hidrosembra. Aquesta actuació està finançada al 100% per l'Agència Catalana de l'Aigua.

Contaminació al torrent de l'Espinalt

L'entitat Natura ha denunciat la destrossa ecològica que pateix el torrent de l'Espinalt, situat al veïnat dels Pins. Segons ha declarat l'associació mediambient, en aquest indret s'estan edificant cases il·legals que llencen les seves aigües residuals al turó dels Castellars. És per això que l'entitat ecològica ha denunciat la situació a l'Ajuntament d'Argentona i al Parc Serralada Litoral. Oriol Bassa, portaveu de Natura, demana que "no s'urbanitzi la zona fins que hi hagi el mínim d'infraestructures" i que la solució no passi per "trinxa el Torrent". L'abocament il·legal d'aigües residuals no només afecta la vegetació. Els aqüífers i la fauna també en surten perjudicats.

Rosa absolt

El regidor Fèlix Rosa va ser absolt pel jutjat de pau d'Argentona d'unes acusacions de presumptes amenaces de mort al masover de Can Tambor, Jordi Robert. Robert, que viu en una caravana a la mateixa finca que Rosa des del setembre del 2001, va dir que Fèlix Rosa el va amenaçar dient-li: "Te voy a quemar con la caravana dentro" i "Te voy a tirar a la piscina", cosa que el mateix regidor va negar. Dies més tard, analitzades les declaracions dels implicats i d'algun testimoni, el jutge va considerar que no hi havia proves que això hagués passat. El regidor d'Agrupació Argentona va afirmar que darrere de tot plegat hi havia interessos econòmics i polítics per desacreditar-lo.

La Ràdio, finalista

Ràdio Argentona va ser una de les protagonistes de la 23a Festa dels Premis de la Comunicació Local que organitza anualment la Diputació de Barcelona i que es va celebrar a Badalona. El programa de la ràdio local *Gent d'aquí*, que s'emet els dimarts de 8 a 9 del vespre, va quedar entre els tres finalistes en la cate-

goria de millor programa d'entreteniment de l'any 2003. L'espai, conduït per Lluís Vilà, va fregar una victòria que es va acabar emportant El tobogan, de Ràdio Santpedor.

El Gent d'aquí és un programa setmanal que fa un tomb per la vida d'una persona nascuda o molt relacionada amb Argentona. Una conversa distesa sobre la infància, l'adolescència i la maduresa dels personatges amb músiques triades pel convidat i sorpreses telefòniques. El Gent d'aquí, que compleix la seva cinquena temporada a l'antena de Ràdio Argentona, és un dels programes més seguits per l'audiència de l'emissora.

Detingut per tràfic de drogues

La Policia Local d'Argentona i els Mossos d'Esquadra van detenir, el passat 2 de febrer, un jove argentoní de 25 anys per presumpte tràfic de drogues. Els fets van ocórrer en una esplanada propera al passeig Sauló, un indret on el cos de seguretat ja sospitava que s'hi venien estupefaents. Els agents van identificar els ocupants de quatre vehicles i van decomissar diverses bosses de cocaïna i peces d'haixix. El detingut ha passat a disposició judicial.

Lluís Vilà entrevistant Xavier Amatller "Notxa" en un programa antic del *Gent d'aquí*.

Les cartes dels lectors es poden lliurar a Ràdio Argentona fins al **22 de març del 2004** i han de tenir una extensió màxima de 1.600 caràcters. La redacció es veu amb el dret de no publicar-les, en cas que l'extensió sigui superior. L'escrit també es pot enviar a través d'e-mail a l'adreça: radio@argentona.com. Nota: El consell de redacció ha decidit que les cartes dels lectors amb contingut polític hauran d'anar signades.

Lluís S. Morgan

Can Llei

De moltes persones ja és conegut aquell bell paratge que emmarca les fonts de l'Esquirol i de les Sureres. També són coneguts aquell grup d'hommes que les han fet possibles, però el que molts no saben és que això ha estat factible gràcies al beneplàcit dels propietaris de Can Llei, ja que aquestes aigües, les seves aigües, abans arribaven a la casa on regaven les seves hortes i els seus camps.

Aquesta masia antigament era Can Gener i segons antics fogatges o censos té centenars d'anys. Els nostres historiadors locals (1) ens parlen exhaustivament d'un plet que va tenir lloc el 1567 entre els estadants de la masia i el descendent de l'antic senyor de Burriac, el Desbosc, pel pagament d'uns censos. I ens parlen també, de la manera aferris-

sada amb què la família Gener va defensar els seus béns. Aquests Gener van entroncar amb famílies importantíssimes de la nostra vila (2) i ara, encara, els propietaris actuals són descendents directes d'aquell grandios arbre genealògic.

Quanta història amaga la vella masia, potser senzilla masia, que els seus amos han sabut restaurar, arranjar i dignificar. Potser l'extracció de pedra en una propietat veïna desvirtua un xic el paisatge. Hem d'esperar que tot s'arreglarà.

El nom amb què la coneixem, Can Llei, és relativament més modern i ve donat pel nom amb què va ser conegut un dels seus masovers, i aquí arriba una història verdaderament simpàtica. M'explicaré: una noia d'aquesta casa va enamorar-se d'un xicot pintor barceloní que estava

treballant molt a prop, en la decoració de l'Hotel Solé. Va ser corresposta pel jove amb un amor apassionat, en una època apassionada i romàntica, tant és així que varen marxar els dos cap a la ciutat a formar el seu niuet d'amor.

A mesura que passava el temps, i per aquestes encontrades, quan es parlava de desordre, de falta de reglamentació, de mancances de la Llei, deien que això era molt normal, ja que a Argentona, la Llei se l'havia emportat un pintor. Bromes a part, havíem d'acceptar la indirecta ja que així havia ocorregut.

1. *Les jurisdiccions locals*. M. Assumpció Zapata

2. *Enciclopèdia Argentonina* (inèdita). Josep Lladó

X. LORENTE

Can Llei, una masia amb molta història al darrere.

Els seus xecs són en blanc. Les llibretes, d'una textura rocosa. Els préstecs, sense interessos. Les hipoteques, familiars. Banchs està entregat a la muntanya. El Miquel no en té prou de contemplar-la, guaitar racons i coves, esquiar les seves neus... La recorre a pulmó obert, a pèl, cames ajudeu-me, a una velocitat només a l'abast d'una minoria. Puja i baixa, esprinta i s'atura, trencant el silenci de pics i colls amb la minsa remor de les pedretes i herbes que mouen les seves soles.

XAVIER LORENTE

Miquel Bancs amb en Glaç, el gos que sempre l'acompanya en les seves escalades.

Passamuntanyes

Ha llaurat camps infinits de neu (esquí de muntanya). Ha escalat uns quants sostres dels "pisos de dalt" (Cotopaxi, Chimborazo...). Ha explorat amb casc i corda les entranyes de la terra (coves i barrancs). Ha aixecat castells de nou i de deu (a Vilafranca). Li va l'aventura, les emocions fortes, el contacte amb la natura. Al seu cap se sent l'eco d'unes notes: *"camins que ara s'esvaeixen, camins que has de fer sol..."*. És la cançoneta de cada dia, la rutina gairebé quotidiana del Miquel Banchs Cabré (Mataró, 1965), un corredor de maratons i curses de muntanya, un esport de creació relativament recent, que el passat hivern va viure la primera experiència d'alta competició ("Cursa Castell de Burriac") a la vila de la seva mà i d'altres membres del Grup de Muntanya d'Argentona. "El grup d'aquí és una passada. No havia conegut una gent amb tanta empenta."

Preparació exhaustiva. Sona el despertador. Són tres quarts de set del matí. El vell Glaç, dempeus al seu costat, allarga la pota, aparta el llençol i li llepa la cara. El husky ja té coll avall aquell raig gelat i entremaliat de la font del ferro. Fa un fred que pela. El Miquel es calça les bambes, es posa les malles i a córrer! Amb l'única companyia del gos, Banchs

esmorza la seva ració matinal de sis quilòmetres (fins a la font i tornar). 40 minuts i ja és a casa. "El gos és l'excusa. El dia que no el tingui... m'ha ajudat moltíssim. Ha pujat l'Aneto, el Mulleres, el Puigpedrós... El que passa és que ja és gran i li costa recuperar. Però sort en tinc d'ell. Qui es cansa abans? Ara ell, abans era jo." La dieta no perdona. L'ha de seguir al peu de la lletra. Gimnàs, piscina, però sobretot camins, corriols i viaranyes amb Burriac i el rocar d'en Serra com a principals referències, completen la seva exigent preparació. "Ho faig de gust. Sempre he fet esport: gimnàstica, futbol, atletisme, espeleologia, barranquisme, però córrer sempre m'havia agradat, més... A casa els sorpren moltíssim. Arribo al vespre, i al cap d'una estona ja marxo. Algú em truca i són les 11 i encara no he tornat." La família ja s'ha acostumat tant a aquesta situació, que fins i tot quan el pobre Miquel es posa la jaqueta a mitja tarda per sortir a comprar, els seus fills, l'Ona i l'Aniol, es pensen que en realitat se'n va de ruta. En dotze hores es va polir la Matagalls-Montserrat, la seva major fita. Va arribar el divuitè, que ja es diu aviat. Pep Panon, Joan Lladó i Pere Asturiano són altres argentonins que també es dediquen a aquest esport però no amb la mateixa regularitat que Banchs.

I de puntetes? En aquestes competicions juga un paper important l'orientació. El Miquel s'ha perdut més d'una vegada. "En casos de boira és difícil de veure les banderetes o les marques. En una ocasió em va avançar un noi en una cursa i al cap de tres o quatre quilòmetres el tenia a darrere, i em diu: "tu has fet trampa..." Noi perdona, però no dec haver vist les marques."

Si veiéssiu caminar el Miquel Banchs qualsevol dia pel centre d'Argentona, no diríeu mai que és capaç de pujar i baixar com una exhalació per tot tipus de pujols i cims. I és que camina de puntetes, com si al darrere portés talons o quelcom que no volgués que toqui a terra. En canvi a l'hora de córrer sí que hi planta el peu sencer. Amb l'únic recurs de les barretes energètiques, la glucosa, i terrossos de sucre, Banchs s'enfila per tot arreu, però no us creieu que no és humà, que no es para a reposar. "Corre tota l'estona és impossible. Ni els primers ho fan. Hi ha molts desnivells, i de vegades glaceres importants." És tot un roure amb el seu propi taló d'Aquil·les, un turmell esquerre tocat d'una vella lesió de la seva etapa de futbolista, un dolor que rebaixen unes pastilles de cartílag de tauró, però que no li impedeix d'oferir un rendiment espectacular. "Camins, sota les estrelles..."